

Nyitrai László

Újból Amerikában
San Diego - California

Nyitrai László

**Újból Amerikában
San Diego - California**

1997

TARTALOM

Előszó

Első INTERNET levél

Indulás és megérkezés. – Repülünk, és megintcsak repülünk. – Gondok az utazás alatt, elvész a csomagom. – Találkozás Whitney-val és Lisa-val.

Második INTERNET levél

Átállok amerikai időre. – Az első séták, vásárlások, irány az óceánpart.

Harmadik INTERNET levél

Kirándulás La Jollába, a menő fürdőhelyre. – Az első magyaros étel készítése. – az első erőltetett séta (walk).

Negyedik INTERNET levél

Egy kis nyelvgyakorlás az üzletben. – Séta a nemzeti parkban. – Milyen egy völgyzáró gát.

Ötödik INTERNET levél

Bevásárolunk egész hétre. – Látogatás John-nál és Cindynél, találkozunk erdélyi magyarokkal.

Hatodik INTERNET levél

Milyen Amerikában a kocsijavítás. – Látogatás a csillagvizsgálóban. – Remek a magyaros étek: gulyásleves, és a palacsinta. – Igazi amerikai különlegesség: a prime rib.

Hetedik INTERNET levél

Mexikóba látogatunk, milyen is Tiujana városa. – Tolakodó kéregetők, bedobólegények az üzletek előtt. – Megsérül újra a térdem.

Nyolcadik INTERNET levél

Új séta a Lake Hodges körül. – Vendégeket várunk Árpádot és feleségét, Marikát. – Megjelenik ismét az oposzum.

Kilencedik INTERNET levél

Kirándulás Carlsbadba, a tengerpartra. – irány a San Diego-i Zoo, az állatkert.

Tizedik INTERNET levél

Whitney szüleivel vacsorázunk. – Colorado folyó hatalmas gátja, a Hoover Dam. – Születésnap ajándék, látogatás Las Vegasban.

Tizenegyedik INTERNET levél

Végre eljutunk a Sea Worldbe. – Hatalmas a Shamu, az orka. – Az utolsó napok.

Utolsó fejezet

Előszó

Floridától Niagaraig című könyvemben írtam meg élményeimet. Ez az út egy hónapig tartott, kb. 1500 mile-t tettünk meg (feleségemmel) gépkocsival az Egyesült Államok és Kanada területén. Elmondhatom, hogy Florida, Georgia, Dél Karolina, Észak Karolina, Virginia, Pennsylvánia, Maryland, New York államokban, illetve Washington D. C.-ben, és Kana-dában, az Ontario államban voltunk. Miamitól a Niagara vízesésig délről – északra végig-utaztuk – egy Oldsmobil Chiera szuper gépkocsin – Észak-Amerikát. E könyvemet akkor az alábbi szónoki kérdéssel zártam:

„Ezzel végetért életünk nagy kalandja, és nem tudjuk, hogy lesz-e valaha is folytatása (!?)”

Három évnek kellett elteltie, mire erre választ kaptam, igen, lett folytatása! Aki kíváncsi erre a folytatásra, érdekességekben bőven adódó történetre, annak a könyvet jó szívvel ajánlom,

A könyv szerzőjéről, a vendéglátókról:

Nyitrai László (Csaba), Louis Mesaros (Mészáros Lajos), Whitney Mesaros (Whitney), Kristina Mesaros (Lisa)

A szerző: Nyitrai László 53 éves, a Belügyminisztérium hivatásos (nyugdíjas) főtisztje, számítógépes szakember.

Vendéglátóink: Mészáros Lajos (anyai nagybátyám, édesanyám öccse), 58 éves, feleségével 1969-ben olaszországi üdülésre indult, majd nem tért vissza Magyarországra. Később elvált, majd újabb házasságot kötött. Felesége, Whitney 53 éves, német származású, harmadik generációs amerikai, gyermekük, Lisa 17 éves, most fejezte be a középiskolát.

A könyvben szereplő angol dialógusokat lektorálta a leányom: Szabóné Nyitrai Mónika, a Bruckner-Novak osztrák importőr cég angol-német nyelvű irodavezetője-üzletkötője.

Hogyan kezdődött...

Nyugállományba vonultam, angolt tanulok ismét. – Lajosék látogatása. – Levelemre meghívás érkezett. – Belevágok, a repülőjegy nagyon drága. – Gondok a vízum körül. Végül minden rendeződik.

1995-ben az életem menete megváltozott, az új rendőrségi törvény lehetővé tette számomra, hogy nyugállományba vonuljak (betöltött 50 év, és 25 évi szolgálati idő), és én éltem ezzel a lehetőséggel. A nyugdíjas hónapok eleinte gyorsan teltek, de mivel rengetem szabad időm lett, újra beiratkoztam a London Stúdió angol haladó szakára, és elvégeztem egy hathónapos kurzust. De nagyon elégedetlen voltam a nyelvtudásommal, a megértéssel, kutatni kezdtem annak a lehetőségét, hogy hol lehetne angol környezetben eltölteni egy kis időt. És ez az alkalom hamarosan bekövetkezett, csak egy levelet kellett megírnom!

1996 nyarán édesanyámhoz látogató érkezett, a világ (tényleg) másik végéről – Amerika nyugati partján, San Diego-ban lakó, régen nem látott testvére, az általa csak „öcsém Lajos” néven emlegetett nagyobbik fiútestvére. Lajosnak nem ez volt az első látogatása, már volt a feleségével és a lányával többször is itt Magyarországon, de valahogy elkerültük egymást. A találkozásunk most legutóbb sem jött össze, mire felocsúdtam, már el is utazott. Édesanyám elmondta, hogy a Lajos szintén nyugdíjba vonult, és múlt nyáron legutóbb Jutka unokatestvérem Orsi nevű 18 éves kislánya volt nála. Ez a két tény adta az ötletet, hogy mi lenne, ha írnék neki, és megkérdezném,

hogy engem is fogadna – elsősorban az angol nyelv gyakorlása miatt, egy-két hónapra. 1996 december 27-én a levelet megírtam-elküldtem, és latolgattam, hogy mikorra ér oda.

Csak egy hét telt el, mikor hazaérkezve, látom, hogy villog a telefon-üzenetrögzítő kis lámpája, jelezve, hogy távollétemben volt egy telefonom. Lenyomva a lejátszó gombot, jellegzetesen idegenes hangsúllyal egy kérdés hangzott el: – „Itt Lajos beszél, a nagybátyád, mi az, hogy nyugdíjas létedre nem vagy otthon, holnap újra hívlak!”

Másnap Lajos újra telefonált, és meglepetéssel szolgált, hogy március 4-én ismét Magyarországra repül, és március 17-én tér vissza Amerikába. A levelemben írtakat kedvezően fogadta, sőt kijelentette, hogy miért csak most jutott ez eszembe, már régen meglátogathattam volna. Ígéretet tett, hogy minden szükséges dolgot elküld hogy meg kapjam az amerikai vízumot, és biztatott, hogy lássak neki a helyfoglalásnak azon a repülőjáraton, amelyen majd visszautazik.

Január végén a postaládában várt egy levél, feladója Whitney, Lajos felesége. Idézem első sorát: „*Dear Csaba, we are so excited that you want to come for a visit.*” (Kedves Csaba, mi is izgatottan várjuk látogatásodat)

A levélre megírtam a választ, benne azzal, hogy a vízumot csak a meghívólevél után tudom intézni. A levelem néhány nap alatt megérkezett, és az egyik este Lajos újra hívott, és izgatottan kérdezte, hogyan, nem érkezett meg a meghívólevél?

Ezt a levelet már három hete elküldte, Whitney levele után egy nappal. Úgy látszik ez a levél Amerika és Magyarország között valahogy eltűnt. Kértem Lajost, hogy egy másolatot készítsen és küldje el újra.

Lefoglaltam a helyet a Malévnál, ezek a járatok tengerentúlra az amerikai Delta légitársasággal közösen indulnak, magyar személyzettel, és megrendeltem a jegyemet a március 17-i járatra, amellyel Lajos utazik vissza. Az út két részből áll, először a Malévvel New York-ba, majd onnan az amerikai Deltával közvetlen járatral San Diego-ba, egyszeri Phoenix-i leszállással.

Végezetül az utunk így nézett ki, hogy Ferihegyről elrepülünk Amerikába tartó Boeing (*seven-fortyseven*) 747-es óriásgéppel, majd az leszáll New York-i JFK-n, ott egy újabb géppel (már belföldi légi járatral) egészen San Diego-ig repülünk. Érdekességgéppen kiszámítottam, hogy Budapestről délelőtt 11.50-kor indulunk, és az nap este 21.40-kor leszünk San Diego-ban, látszólag csak 12 óra telik el, de mivel a forgó Földdel ellentétes irányban repülünk (Amerika és Európa között hat órai eltérés van), és még három óra a nyugati partig, ez az idő is hozzáadódik majd.

(Elébe vágva az eseményeknek, a budapesti elindulásom és a San Diego-i lefekvésem között bizony 2 nap telik majd el, mert semmi nem úgy alakult, ahogy akartuk, az ember tervez, a Malév és a Delta végez.)

Miután a meghívólevél egyre késett, ennek hiányában adtam be Amerikai Nagykövetségen az útleveletem, és a vízumkérelmet. Meglepetésemre a meghívólevélre nem is volt szükség, vízumkérelmemet átvevő hölgy csak azt kérdezte, hogy kit akarok meglátogatni, és mindjárt bekeretezte a B/2 MAX rubrikát, és adott egy cetlit, hogy ezzel két nap múlva átvehetem az útleveletem az amerikai vízummal. A vízumért be kellett fizetnem 20 dollárnak megfelelő összeget.

Mikor az útleveletem a vízummal II. 18-án átvettem és meglepetéssel láttam, hogy már az új rendszer szerint van, a fényképem a vízumba bele van szerkesztve, többszöri belépésre jogosít, és 10 évre szól! (Bár nem akartam elhagyni az USA-t és visszatérni, Lajos már előre

szólt, hogy átmegyünk Mexikóba, mivel a mexikói határ nagyon közel van, és meglátogatjuk Tijuana városát.

A repülőjegy ára oda-vissza 130 ezer forint lett. Elérkezett a március 4, Lajos ekkor érkezett meg, a kéthetes ittléte alatt sokat voltunk együtt, végigjártuk az elfeledett utcákat, a régi iskolánkat. Mindketten ugyanis a Bánki Donát Gépipari Technikumban végeztünk, Lajos 1957-ben, én 1962-ben.

Az utazásom (Lajosnak a visszautazás) napja 1997 március 17. volt. Indulás a Férihegy II-ről New York-ba 11.50-kor.

MEGBESZÉLTEM CSABA FIAMMAL, AKI SZINTÉN SZÁMÍTÓGÉPES, HOGY A GYORS KAPCSOLATOT AZ INTERNETEN KERESZTÜL TARTJUK, MIVEL Ő IS, LAJOS IS RENDELKEZIK INTERNET E-MAIL CÍMMEL.

Első INTERNET levél

Indulás és megérkezés. – Repülünk, és megintcsak repülünk. – Gondok az utazás alatt, elvész a csomagom. – Találkozás Whitney-val és Lisa-val.

A repülünk a Ferihegy II-ről indult volna 11.50-kor. Ennek megfelelően a jegyellenőrzéshez 10.20-ra ott kell lennünk. Időben kinn is voltunk, várakozás közben az információs pultnál lévő hölgy hangosbeszélőn keresztül közölte, hogy az amerikai járatot törölték, a gép műszaki hibás, és csak holnap indul majd újabb gép. Dermedten álltunk ott vagy százan, mikor később új információt kaptunk, hogy megérkezett a bangkoki charterjárat, és majd ezt fogják mégis indítani, de csak 14.30-kor. Ekkor felmentünk a Delta szolgálathoz, hogy mi lesz, a csatlakozó gépet így le fogjuk késni, és ez másokat is érintett, mivel a gép néhány utasa nem New York-ba ment, ott csak átszállt. A Delta aznapra nem tudott saját járatot ajánlani, csak a társ-amerikai járatot, a Trans World Airlines-t. Ez a gép késő délután, 17.50-kor repült volna a JFK-ről St. Louis-ba, majd ott ismét átszállva San Diego-ig repültünk volna.

Mivel a késésről a Malév tehetett, vendégei voltunk egy ebédre, fejenként 1400 forintot számolva.

Borjúpörköltöt, galuskával választottunk az étlapról, és egy kis sört hozzá. Ezzel azonban máris túlléptük az engedélyezett keretet, magyar pénzünk nem volt már, de két egydolláros is megtette a különbözetet, melyet a pincér mindjárt be is zsebelt.

A gép a jelzett időben elindult, volt ugyan egy kis gond, hogy nem sikerült egymás mellé szülő jegyet szereznünk, de a Lajos mellett egy kedves hölgy ült, aki első szóra hajlandó volt velem helyet cserélni. A járat teljesen magyar volt, a személyzet és az utaskísérők is, így a 9 és fél órai repülés simán lezajlott. Megérkezve Amerikába először a bevándorlási hivatal emberei elé kerültem, a Lajost elválasztották tőlem, mert neki amerikai útlevele volt. Én azonban készültem erre a találkozásra, az első lecke az angol nyelvtanulásnál éppen ez volt, párbeszéd a vámhivatal emberével, amit jól megtanultam, és az ismerkedés simán lezajlott. A bevándorlási hivatal embere meg is jegyezte, hogy elég jól hangsúlyozom. Az amerikai tartózkodási időt hat hónapra adta, pedig erősködtem, hogy május 17-én visszarepülök. Kimenet újból összetalálkoztam Lajossal, és együtt kerestük meg csomagjainkat. A vámon áthaladva, csak egy kézlegyintést kaptam, és máris mehettünk megkeresni a Trans World Airlines irányítópultját. A gondok most kezdődtek. Az ott lévő MALÉV alkalmazott az órájára nézve – már öt óra volt, kijelentette, hogy arra már nincs is idő, a TWA gépet lekéstük, itt kell éjszakára maradnunk. Hiába mondtuk, hogy még egy óra múlva indul az a gép, már Budapesten átjelentkeztünk erre a járatra, hajthatatlan volt.

Egy ott lévő helybeli fekete kislány megszánt minket, és azt mondta (ha a Lajos nincs ott, akkor egy szót sem értettünk volna, persze a New York-i tájszólást ő is éppen csak értette)majd elintézi, szerez nekünk egy buszt, ami kivisz a TWA csarnokához.

Felkaptuk csomagjainkat, közben csatlakozott hozzánk az a hölgy, akivel már Budapesten az átjelentkezésnél is sorban álltunk, mikor megpróbáltuk a TWA-ra áttenni jegyeinket – Zsuzsa – aki szintén velünk tartott San Diego-ba. Ki kellett mennünk a váróteremből, New York-ban esett az eső, goromba, hideg szél fújt, néhány fok lehetett csak. Eszembe jutott, hogy Budapesten odaadtam feleségemnek a jacky-met, hogy erre már nem lesz szükség, ahol kiszállunk, 30 fok meleg lesz. Ehhez képest itt a kb. 3-4 fokos időben, zakómban igencsak összehúztam magam. Begördült a reptéri busz, gyorsan felrángattuk csomagjainkat a platóra, és hamarosan sikerült a TWA csarnokához jutnunk, ott szépen meg is kaptuk ülőszámainkat

egymás mellé, és immár hármában folytattuk az utunkat. A megadott időben el is indultunk, a pilóta bejelentette, hogy első vagyunk a felszállásban, de a kigurulás közben egyszer csak megálltunk. Nem tudtuk mire vélni a dolgot, mellettünk-kétoldalt le és fel szálltak más repülőgépek, iszonyú dübörgés és sivítás közepette, a frász kerülgetett. A hangszóróban végre megszólalt a kapitány, én csak Lajos arcát néztem, mit olvasok le róla, mert a gyors szövegből semmit sem értettem. Hát semmi jót nem láttam, a kapitány közölte, hogy az egyik hajtómű indítómotorja meghibásodott, vissza kell mennünk a hangárokhoz, ahol ezt megjavítják, és csak kb. 1 óra múlva lesz a felszállás.

Ekkor hármában azt tanácskoztuk meg, hogy itt maradunk éjszakára, az izgalmakból már így is elég volt, kiszálltunk, és megkérdeztük, hogy maradhatunk itt valamilyen szállodában.

Csodálkozásunkra szelíden rábeszéltek, hogy várjunk csak, a repülőnket előbb-utóbb megjavítják, repüljünk csak el vele, a problémákat majd ott elintézik, ahol leszállunk, St. Louis-ban. Ne legyünk türelmetlenek, a problémát nekik, a TWA-nak kell megoldani. Mivel innen is késéssel indultunk, már tudtuk, hogy az ottani, a blues fővárosában Saint Louis-ban a csatlakozó gépet is le fogjuk késni.

Lajos elment telefonálni, felhívta Whitney-t, hogy ne aggódjon, ne jöjjön ki elénk a repülő-térre, mert csak holnap reggel fogunk megérkezni.

Amíg Lajos telefonált, én kinn ácsorogtam a repülő felé vezető folyosón, odajött hozzám a csarnokirányító, és hadart nekem valamit. Sajnos ebből nem sokat értettem, de nagyon idegesnek látszott. Rászóltam, hogy *„speaking slowly, and shortly”* – lassan és röviden mondja –.

Erre csak kész szót vakkantott *„going or waiting”* – megy vagy vár –. Akkor vettem észre a rádió-adó-vevőt a kezében, ügylátszik a gép kapitányával volt összeköttetésben, aki már türelmetlenkedett, hogy hol van az a három magyar, mi lesz velük, jönnek, vagy maradnak. Szerencsére Lajos előkerült, végre befejezte a telefonálást, és gyorsan beszálltunk a gépbe, ahol tényleg csak ránk vártak, azonnal becsukták mögöttünk a gép ajtaját. Még le sem ültünk, mikor a gép már el is indult. Gyorsan beszíjajztuk magunkat, mert tudtuk, hogy ezen a gépen a három hajtómű a törzsön és a vezérsík-farokban van elhelyezve, és mint egy vadászgép, 45 fokban emelkedik. Jó volt a sietség, mert a gép olyan meredeken szállt fel, hogy beszorultunk az ülésbe. Két órai repülés után megérkeztünk St. Louis-ba, ahol már késő este volt, és ott intézték a további sorsunkat. A csatlakozó gépről a késés miatt le is maradtunk, a jegyeinket másnapra érvényesítettük. A velünk foglalkozó légi-irányítók csak ránk vártak, és utána be is zárták a repülőtér csarnokait.

Minket, és a többieket, voltunk kb. 15-en a 2-es kijáráshoz küldtek, várakozzunk ott türelmesen. Ide érkezett a szállodai busz, egy VIII. Henry nevű, hangulatos szállodába fuvarozott minket, majd ott a recepción szépen bejelentkeztünk, (Zsuzsa külön szobát kapott, én Lajossal maradtam) ekkor már hajnali 1 óra körül lehetett.

(Mi lett volna velem a Lajos nélkül?) Megbeszéltük a recepciós hölgygel, hogy a buszt prezentálja reggel fél 8-ra, mivel reggel 8 órára kellett a repülőtéren lennünk. Megkaptuk kulcsainkat, amely egy mágneskártya volt, és csak azzal tudtuk (némi nehézség árán) kinyitni szobáinkat. Szobánk egy kétágyas, fürdőszobás, légkondicionált szoba volt, úgyhogy zuhanyozás után lefeküdtünk egy pár órára, ottani idő szerint éjjel 2 órakor.

Az óránkat állandóan állítani kellett, mert visszafelé haladtunk az időben. Sikertelenül is egy-két órát aludnunk, majd a hármásfogatunkat a megadott időben a szállodai busz visszavitte a repülőtérre. Az indulásig volt még idő, bejártuk a várócsarnokot, és Zsuzsa meghívott reggelire, mely nagyon finom zsemléből, és szőlőléből állt.

Reggel 9 órakor indultunk, és már csak négy órai repülés állt előttünk. Meg is érkeztünk 11 órára, ez a csoda úgy történt, hogy az óránkat még két órával kellett visszaállítani, és máris ott álltunk a San Diego-i repülőtér kijáratánál. Lajost és engem Whitney és Lisa vártak, érdeklődtek, hogy vagyunk, hogy érezzük magunkat a kalandos utazás után. (Lajos sem járt még St. Louis-ban, most is akaratán kívül került oda).

A hőmérséklet 26-28 fok, és erősen tűz a nap. Már csak a csomagok megkeresése volt hátra, itt ért az újabb kellemetlenség, a csomagok, melyet hármunknak egyszerre adtunk fel, sorban megjelentek a szállítószalagon, kivéve az enyémet, azt hiába vártuk. Nem volt mit tenni, be kellett jelenteni a reptéri információnál a hiányt. A minket szállító gép közben továbbrepült San Franciscóba, és két óra múlva tért ide vissza. A reklamáció alkalmával felvettek egy jegyzőkönyvet, melyben részletesen le kellett írnom, hogy milyen a bőröndöm, milyen külseje van, milyen felirat van rajta, hogyan ismerem fel. Megígérték, hogy azonnal utána néznek, két-három órán belül értesítenek, hogy megtalálták-e.

Mivel a gépen kialudtuk magunkat, egész kellemes volt, Withney és Lisa nagyon örültek nekünk, és engem felváltva biztattak, hogy a csomagom elő fog kerülni. Beszálltunk a repülőtéri parkolóban álló hatalmas Mitsubitsi Galant gépkocsijukba, ahol én mindjárt nekikezdtam a vetkőzésnek, csak az ingem-nadrágom maradt rajtam, és elindultunk Lajosék otthonába mely egy tipikus amerikai beosztású ház, hálósobákkal, fürdősobákkal, nappalival, dupla garázzsal. Én egy különszobát, és fürdősobát kaptam, Lajosék újból felváltva vigasztaltak az elveszett bőröndöm miatt, majd mindenki hozott valamit, Lajos egy pólót és nadrágot, Lisa fogkefét, szappant, Withney törülközőt.

Később Withney felhívta a repülőtérre, ahonnan jó híreket kaptunk, a csomagom előkerült. Állítólag leszakadt a SAN feliratú címke, és a gép továbbvitte San Francisco-ba. Ott már tudtak a bőröndömről, valószínűleg vették a fáradságot és elolvasták a felragasztott másik névjegycímkét. Lajos szerint ilyenkor nem viszik a csomagot sehova, hanem megvárják míg reklamál valaki. Most is így történt, és ígéretet kaptunk, hogy este 9-ig elhozzák a csomagot, mely aztán sértetlenül meg is érkezett. Láttam, hogy nem csak én jártam így, a szállítófurgon tele volt elveszett bőröndökkel. Aláírtam az elismervényt, átvettem a tévelygő bőröndömet, így aztán én is át tudtam adni az ajándékokat, Whitney egy nagyon szép kitűzőt, angol nyelvű szakácskönyveket, Lisa egy tini, gyögyházas fülbevalót vett át, melynek nagyon örültek. Nagybátyámnak elvittem az első amerikai útról készült könyvemet és egy 30 éve őrzött évkönyvet, a régi iskolánkról. Csak láttatok volna Lajos arcát, milyen izgatott lett, mikor meglátta a Bánki Donát Technikum emlékkönyvét.

Mivel ekkora nagyon álmos és fáradt voltam, igazán csak arra vártam, hogy az elveszett csomagot meg hozzák, bevonultam szobámba és lefeküdtem.

Mozgalmas két nap volt!

Második INTERNET levél

Átállok amerikai időre. – Az első séták, vásárlások, irány az óceánpart.

1997 március 19. szerda. Lefeküdtem ugyan kilenc órákor, de nemsokára felébredtem, néztem a kisasztalon lévő videó óráját, még csak éjjel 3 óra van, de a belső óráim éppen delet jelzett. Aludni tovább nem is tudtam, inkább csak szenderegtem. Óránként felébredtem, és vártam, hogy mikor lesz reggel. Aztán 7 óra után hallottam, hogy Whitney készülődik (reggel ő vitte Lisa-t iskolába)majd a garázsajtó csukódott, majd azt, hogy a kocsí elindul.

Ekkor felkeltem, majd később Lajos is előkerült. Megreggeliztünk, majd mikor látta, hogy magamhoz tértem már, kialudtam úgy-ahogy magam, elhívott az első kirándulásunkra, nézzük meg a környéken lévő kis nemzeti parkot, amelynek közepén egy – Lake Hodges – tó van. Mivel Whitney-nek más dolga volt – egy közeli általános iskolában segített egy barátnőjének – Lajossal kettesben indultunk el. Kocsival elmentünk a park széléig, itt sem lehet sehova sem menni kocsí nélkül a távolságok miatt. Sajnos Lajos nem figyelmeztetett, hogy mi is vár rám, ugyanis közben a hőmérséklet felment 30 fok fölé, és nagyon forró, száraz volt a levegő. Eleinte nem is volt gond, de aztán úgy szakadt rólam a verejték, hogy ez Lajosnak is feltűnt. Látta, hogy nem vagyok jól, és valóban lehet, hogy egy kis napszúrás is kaptam. Abbahagytuk a sétát, Lajos elrohant a kocsíért, én addig egy árnyékos helyen kókadoztam. Szerencsére nem lett semmi bajom, megúsztam egy kis rosszulléttel.

Azóta megtanultam, hogy itt a nagyon száraz levegő miatt – a sivatag közelsége miatt van ez így – akkor is inni kell, mikor nem is érzed magad szomjasnak, mert olyan a párolgás, hogy azt észre sem lehet venni. Később láttam azt, hogy mindenki, aki gyalog van, egy kis műanyag üvegben vizet visz magával, és azt időnként meghúzza.

Délután locsolni akartunk a kertben, itt is a fűben van a csővezeték, és a szórófejek csak a víz megindulásakor, nyomására bukkannak elő, láttuk Lajossal, hogy valami baj van az első résszel, mert rossz helyen folyik a víz. Kiástuk a cső melletti talajt, és akkor látszott, hogy a hatalmas fatörzsre tartó támaszt rossz helyen verték le, és megsérült a műanyag cső. A nap többi része ezzel ment el, segédkeztem nagybátyámnak a cső kijavításában.

1997 március 21. péntek. Lajos elvitt egy sportáruházba, mert megemlítettem neki, hogy egy szuper edzőcipőt szeretnék venni. Ez a Trader Joe nevet viselte, és szokás szerint a választék óriási bőségével találkoztam, és sikerült is egy gyermek méretű cipőt vennem (csak 39-es lábam van), ez volt a legkisebb az áruházban, Lajosnak megtetszett a választásom, és pont beleestünk az egyet fizet kettőt kap műsorába, Lajos is vett magának egyet. (Ő fizetett, később ezt hordta mindig, és sokszor emlegette közös kirándulásainkon, hogy milyen jó, kényelmes cipő ez).

A kijáratnál sapkák álltak hatalmas kupacban, és itt választottam a helyre jellemző kék sapkát, színes fehér-vörös SD felirattal. (a gyengébbek kedvéért SD – San Diego). A sapka a San Diego-i baseball csapat színeit viselte, később vettem még egy pólót is, melyet a meccseken a szurkolók viselnek.

Elhatároztam, hogy az újonnan vásárolt sportcipőt nem használom, a régi, kicsit már lestrapált, még Floridában vett cipőmet használom, és azt majd eldobom, mikor hazatérek.

1997 március 22. szombat. Már több helyen voltunk vásárolni, így a Trader Joe, Ralph's, Home Depot, Lucky, és a kedvencemben, a Price Clubban, ahol csak tagsági kártyával lehet

bemenni és vásárolni, ezt a bejáratnál ellenőrzik is. A szokásos hatalmas diszkont ez, minden létező jóval.

Lajos rábeszélte, hogy vegyek egy farmernadrágot, mert a kirándulásainkhoz ez az ideális, és sokkal szellősebb, mint az addidas melegítőm. Az itt nemigen vált be, túl meleg, és nagyon megizzadok benne. Hiába itt egészen más a levegő, mint otthon vagy Floridában. A farmernadrággal a szokásos gond volt, ami bősége jó, az hosszban nagyon hosszú. A Price Clubban egész felfordulást csináltam vele, mert a fekete bőrű eladó hölgy mindenáron akart nekem találni egy megfelelőt, még a polc tetejére is felmászott, lentől néztem produkcióját, persze Amerikában sem készítenek nekem olyat, ami jó. Az eladóval vicceltem is, hogy az én pocakomra nem lehet megfelelő nadrágot találni, erre nagy nevetésben tört ki a hölgy és javasolta, (mivel ő is el volt eresztve nagy fenékkal) hogy szívesen lát, iratkozzam be hozzá a FAT (kövér) klubba.

Mikor hazahoztuk a nadrágot, Whitney és Lajos méricskéltek, majd levágták a felesleget, és felvarrták az alját. Mondtam is Lajoséknak, ha nem lennék itt méla unalom lenne az életük.

Délután Lisa javaslatára leszaladtunk a csendes óceán parkjára, Carlsbad-ba, mely innen kb. 20 mérföldre van. Még nem írtam arról, hogy két hatalmas Mitsubitsi kocsijuk van, melyet felváltva használnak. Az óceán egy kis csalódást hozott, nagyon erős szél volt, hatalmas hullámokkal, és hideg, 15-16 fokos a víz. A part sem olyan amit vártam, tele nagyobb kövekkel, kavicsokkal, fövény alig van, kellemetlen rajta járni. Nem is volt egyetlen fürdőző sem, kivéve egy-két szörföist, akik próbálták a hullámokat meglovagolni. Végigjártuk a parti sávot, megcsodáltam az ott lévő házakat, szállodákat. A házak tövében mindenhol hatalmas sziklákból van emelve a hullámtörő, bár elég messze volt a tenger, de ez csak a látszat, mikor tél van – esős időjárás, igen viharos az óceán. Bizony ilyenkor egész a házakig ér a víz, akkor bezzeg senki nem mer erre sétálni, ahol éppen most vagyunk. A régi spanyol jelleget őrzi az is, hogy mindenfelé spanyol eredetű feliratokat látunk, nem is lehet angolra fordítani. Készítettem egy csomó fényképet, majd Lajos mondta, hogy majd lehozzuk a videokamerát, és filmet is csinálunk. (Az otthoni videóm le tudja játszani az amerikai NTSC rendszerű filmet is)

1997 március 22. vasárnap. Ma nem megyünk sehova, elővesszük a Windows95 CD-t, és feltelepítjük Lajos 686-os számítógépére az upgrade változatot. A gép 120 Mhz-es pentium processzoros, 32 Mb-ot RAM-os, nagyon gyors számítógép. A feltelepítés sikerült, de a későbbiekben igen sok bajunk volt vele, szinte mindennap más-más más trükkel próbálkozott, szidtuk Bill Gates-et eleget. Lajosnak már eleve nem tetszett, hogy a megszokott gyorsaság bizony lecsökkent, és sokat kellett várni a bejelentkező képre.

Harmadik INTERNET levél

Kirándulás La Jollába, a menő fürdőhelyre. – Az első magyaros étel készítése. – az első erőltetett séta (walk).

1997 március 25. kedd. Mára jó időt, napfényt ígértek az időjárás csatornán, Lisa az iskolában szünnapos, mert a tanároknak valami konferenciájuk van, és elhatároztuk, hogy ismét lerándulunk az óceánhoz. Ebédet nem kell főznünk, mert azt már tegnap elkészítettük Lajossal kettesben, finom rakottkrumplit készítettünk.

Most az óceán más részére, La Jollához mentünk le hármasban, Lajossal és Liszával. Vittük a videokamerát, és fantasztikus 1 órát vettünk fel. Itt a tenger más jellegű, mint az előző kirándulásunknál, itt nem hosszú partszakasz van, hanem hatalmas, sziklás tengerpart. Itt láttuk a nappal is alvókat, az itt honos fókákat, akik az emberekkel mit sem törődve, méterekre heverték tőlünk a tengerparton. Ezeket a fókákat helyezték teljes védelem alá, és annyira elszaporodtak, hogy a híres-hírhedt, nagy fehér cápa ide jár belőlük lakmározni. Én is meglátogattam őket, nehezen taposva a nagyon mély homokot, egészen bokáig süllyedtem benne. Egész közel engedtek magukhoz, és ott sétáltam a hullámverést elkerülve. Mikor a sarkon lévő sziklához mentem, néztem a hullámok faltörő, ostromló munkáját, egy visszacsapódó hullám orvul megkerült, és mindjárt térdig csuromvizes lettem.

Ez a rész San Diego belvárosához van inkább közelebb, itt vannak a bankok, és fantasztikus szépségű, tiszta régi spanyol stílusú házakkal. Itt vettem néhány képeslapot, amit aztán később mindenkinek elküldtem. (a szokásos amerikai megoldás – 1 képeslap 30 cent, de ha ötöt veszel, akkor csak 1 dollár.)

A séta végeztével újra kocsiba ültünk, és felmentünk a várost övező hegyre, ahol pompás kilátó van építve, és megcsodáltuk fentről is a várost. Sajnos nem sokáig láttunk ott fenn, mert hamar bepárá sodott és ködös lett az alattunk lévő hegyderék.

1997 március 26. Szerda. Ma újabb remekelésre nyílt alkalmam, csirkepaprikást főztem, nokedlivel (nokedli-szaggot próbaképpen hoztam, gondoltam, hogy nem lesz Whitney-nek), és meggyleves volt hozzá. Minden remekül sikerült, Withney volt a legboldogabb (a nokedli-szaggot ugyanis nekiadtam, használja majd) ahányszor csak találkoztam vele, mindig megköszönte.

Napközben megint voltunk több helyen vásárolni, vettem féláron pólóingeket, már ajándéknak szánva, meg a Móninak is valamit, de ez legyen titok. És amit még nem mondtam el, az hogy 199 pounddal indultam jelenleg már 4 pounddal vagyok kevesebb, és valószínűleg a pocakom nagy része csak régi történet marad majd. Ugyanis esténként gyalogolunk, de ez nem valami séta, mert legalább egy óra hosszat, és hegyen-völgyön át, az ingemet a végén facsarni lehet.

Voltam mindenféle számítógépes boltban, de nagyon drága itt minden, nem valószínű, hogy vásárolok valamit. Lajos egyébként azt tanácsolta, hogy inkább ad nekem kölcsön, és majd forintban visszaadom majd, és ne használjam a MasterCardomat.

1997 március 28. péntek. Ma Lajossal főztünk, mert Whitheynek valami dolga akadt, gombalevest, és mákos téstát. Lisa elég szamar, nem akarta megkóstolni a mákos téstát, és inkább sajtosan ette. A többiek viszont nagy étvággyal falatoztak. Napközben Lajossal bebarangoltuk a környéket – autóval persze – és láttam, hogy milyen lehetett San Diego megye a régi időkben, amikor még nem voltak utak, milyen vadregényes volt e táj.

Lefényképeztem egy csomó, itt honos kaktuszt, Lajos szerint nagy szerencsénk volt, mert éppen virágoztak, és ez évente csak néhány napig látható. Felkerestünk néhány környékbeli farmert, akik állattenyésztéssel, és zöldségtermeléssel foglalkoznak. A terület persze akkora, hogy még helikoptert is tartanak, és a tanyaépületek mellett ott áll a műholdvevő.

Itt egyébként a nagy szenzáció, ami gondolom Budapesten is ismert, egy szekta 39 tagjának öngyilkossága. Van itt egy Rancho Santa Fé nevű elkülönült negyed, ahol milliomosok laknak, itt béreltek egy tizenötszobás (!) házat havi 12 ezer dollárért. A vallási szekta altatós öngyilkossága előtt videót is készített, amelyen a későbbi halottak nyilatkoznak, hogy milyen jó lesz nekik, a lelkük a mennybe száll. A szektavezér – aki maga is öngyilkos lett – meggyőzte őket, hogy itt az idő a mennybe való távozásra, – ugyanis itt California felett napok óta látható egy üstökös, a Hale-Boppe – és szerintük mögötte egy UFO van, amely az ő lelküket az örökkévalóságba viszi majd. Teljesen felöltözve feküdtek az ágyukon, mellettük összecsomagolva a bőröndjük, így lettek öngyilkosok. De hát nem volt szerencsájuk, mert testüket a halotyszállítók, bőröndjüket a rendőrség szedte össze.

Később még megjelent róluk néhány újságcikk, ebben leírták, hogy már vagy tíz éve vannak együtt, megszakítottak minden kapcsolatot családtagjaikkal, minden vagyonukat a szekta céljaira áldozták. Valahol a hegyekben laktak, ott vásároltak földet, melyet Californiába való költözésükkor eladtak, és ebből a pénzből fizették Santa Fé-ben a lakbérüket, sőt öngyilkosságuk előtt minden pénzüket felélték, még Las Vegasban is voltak. Fejenként még jutott ezer dollár, és azt játszották el utoljára.

Lajos szerint California az a hely Amerikában, ahol azok gyűlnek össze, akik nem tudnak, vagy nem akarnak beilleszkedni az amerikai társadalomba. Mikor mondom neki, hogy ez itt Amerika, mindig rám szól, hogy ez California, az első, renitens, máshoz nem hasonlítható állam.

Elmentünk a belvárosban lévő utazási irodába, hogy megnézzük, hogy rendben van a visszaútra a repülőjegyem, le van-e foglalva az ülés.

Meglepetésemre az ott lévő férfi magyarul szólt, szerbusz Lajos mondta, majd nekem is – Gyula vagyok, hogy érzed magad Californiában? –. Hát egy újabb itt élő magyart találtam, egyébként lépten-nyomon összeakadunk velük, Lajos meglepetésnek szánta. A jegyem rendben volt, és lefoglaltuk a ülés számát is. A meglepetés csak most következett Lajos számára, mert Gyula közölte vele, hogy 50 ezer mérföldet repült már, ezért a Deltától ingyenjegyet kap.

A magyarokra visszatérve, múltkor egy üzletben vásároltunk, éppen kérdeztem Lajostól, hogy ez milyen konzerv, erre a mellettem álló fiatal nő, karján egy gyerekkel, megszólalt, nagyon finom, olyan mint Magyarországon. Mint mondta, már kifigyelt minket mikor bejöttünk az üzletbe, később elbeszélgettünk vele, ő is szintén budapesti volt, két éve itt él amerikai férjével.

Negyedik INTERNET levél

Egy kis nyelvgyakorlás az üzletben. – Séta a nemzeti parkban. – Milyen egy völgyzáró gát.

1997, március 29. szombat. Ma Whitney-vel megyünk vásárolni, ma gyakorolni fogjuk a termékek, gyümölcsök, zöldségek neveit. Witney megmondja, rámutatva, hogy mi az, én utána ismétlem, ha nem jól mondom újabb lecke következik, majd később mikor már nem vagyunk a pult előtt, újból megkérdezi. Egyébként állandóan kérdez, én próbálom a válasz mondatot jól összeállítani, mindig, mindenki kijavít.

1997. március 30. vasárnap. Itt ma van húsvét, aki akar templomba megy, mi csak azt bánjuk, hogy az üzletek is zárva tartanak. Ezért újra kirándulni megyünk a környékre – ezt úgy értsd, hogy 50 mérföldes körzetben – a **Bluesky Park**-ba, és megnézzük azt a hegyet, mely völgyeinek két végét völgyzáró gát fogja. Vittük magunkkal a videót is, ezen már két órányi anyagunk van, át fogjuk másolni lassan egy nagy kazettára. A videón a látottakat kommentálom, valószínű, hogy jól látszik, hogy nem volt gyerekjáték felkapaszkodni a csúcsra.

Túl korán érkezünk vissza, és látom hogy a K-markt (itt is minden kapható) ma is nyitva van, Lajos máris indul velem vásárolni, mert az ünnep tiszteletére fantasztikus kedvezmények vannak. Az étkezési menutrend úgy néz ki, hogy kb. 8-kor reggelizünk, napközben semmi, esetleg egy kis innivaló, és 4-óra körül van az ebéd, mely vacsora is egyben. Már teljesen hozzászoktam, napközben nem is vagyok éhes. Az „ebéd” teljesen húsvéti, van itt egy orosz származású hentes, aki finom, füstölt sonkát árul, tőle vettünk kétkilónyt, és főtt tojás, torma stb. akárcsak otthon lennék. Este újra az egyórás séta, majd el akartunk menni a közeli teniszklubba, ahol uszoda és whirlpool is van, de ők viszont pont a húsvétra tekintettel korán zártak. Bánatunkban megnéztük a Discovery channel műsorát, mely a dél-amerikai indiánokról szólt, majd irány a puha heverőm. Szerencsére ehhez hozzászoktam már, a heverőm ugyanolyan kihúzható, mint ami Floridában volt, a derekam elég jól bírja a puha fekhelyet.

1997 március 31. hétfő. húsvéthétfőre tekintettel – a locsolkodás sem divat itt – a kertből elcsakliztam egy szál rózsát – és azt adtam át Whitney-nek, aki nagy ovációval köszönte meg, (ehhez már hozzászoktam) és mindjárt kerített a rózsaszálnak egy vázát, és odatette az asztalra.

Itt ez nap nem ünnep, úgyhogy visszamegyünk a K-markt-ba (ez egy olcsó hely, mint a bolhapiac, persze sokkal szebb és kultúráltabb körülmények között)mert amilyen pólókat vettünk nem tetszik, és visszacseréljük (megvan a blokk, és címkéket sem téptem le), ezeket próbaképpen a Mastercardommal vettem, hogy az itteni leolvasók ismerik-e az európai rendet, de nem volt semmi baj vele, mintha itt adták volna ki. Csak az eladó nézte, hogy mi féle szerzet lehet, Lajos felvilágosította, hogy ez egy – tengerentúli – európai kártya.

Másnap újra kirándulni mentünk, a nap végén megnéztem a mérföldmérőt, összesen 300 mile-t tettünk meg, elmentünk San Diego megye szélére, a Borego Nemzeti Parkba, mely nem más mint a sivatag. A kirándulásra már felkészültem, sapkám, napszemüvegem állandó tartozék, és vittünk vizet is bőven. Persze ne a megszokott homoksivatagra gondoljak, mert ez inkább egy kőhalom-sivatag, most láttam először, hogy egy hegy hogy néz ki, ha nincs rajta föld, és növényzet. Lajos már többször volt itt, mutatta azt a sziklát, melyet mikor először látott, csak egy kis repedés volt rajta, de most már a rés fél méteresre szélesedett. Valószínű, hogy az első komolyabb földrengés szét is választja majd. Készítettem egy csomó fényképet és videót is. Utunk végcélja a hegyek övezte hatalmas síkság, egy kiszáradt tómeder volt, ide szoktak a dzsipések járni, kipróbálni kocsijuk négykerék-hajtását.

Mikor megérkeztünk, kiszálltunk a légkondicionált autóból, fullasztó meleg csapott meg. Forró és száraz volt a levegő, lélegzetet is csak nagyon lassan lehetett venni. Érdekes volt körülnézni, hegyek övezte katlanban voltunk, ahonnan a levegő sem tudott távozni. A talaj teljesen sík volt, mintha géppel legyalulták volna, pedig csak a nemrégiben rajta lévő víztől volt ilyen. Ténylegesen egy kiszáradt tómederben voltunk, körben hegyek, melyek a valamikori tópartot alkották. Készítettem néhány fényképet, Lajos videózott, és akkor mintha a távolban vizet, illetve egy tó tükrét láttam volna. El is indultam feléje, de érdekes volt látni, hogy ahogy haladtam a csalóka látszat felé, az pontosan olyan mértékben távolodott tőlem. Lajos kiáltotta utánam, hogy ez a „miracle”, a délibáb. Egész messzire mentem, mikor a varázslat egyszer csak eltűnt. Ilyet érezhettek a régi Afrika felfedezők, akiknek elfogyott a vizük, a csalóka délibáb becsapta őket.

Innen való az a történet, miszerint egyszer valaki lejött ide egy kis száguldozásra, mikor az időjárás megtréfálta. Ugyanis itt csak január – februárban esik az eső, jó kiadósan, de az év további tíz hónapjában nem. Mivel akkor már április volt, az ideautózó nem is gondolt arra, hogy eső is lehet. Azonban a természet meglepte, és jókora zápor kerekedett. Mivel a hegyek csupasz sziklák, nincs ami felfogja a lezúduló vizet, az egyenesen a sík területre ömlött, de úgy hogy a víz szintje pillanatok alatt másfél méteresre emelkedett. A pórul járt autóst a dzsipje tetejéről mentették ki, annyi ideje sem volt, hogy elhagyja a krátert.

Mi azonban nem részesültünk ilyen „csodában” és némi száguldozás után – érdekes volt, hogy mehettünk akármerre, itt mindenhol „út” volt, nem kellett félnünk attól, hogy letérünk róla. Ugyanígy kiszáradt sóstóban, innen nem is messze Nevadában szokták a gyorsasági versenyeket tartani, már autóval is meghaladták a hangsebességet, amely ezer kilométeren felüli sebességet jelent.

1997 április 2. Ma reggel nagy boldogság ért, hajnali fél hétkor Whitney nagy *sorry*-val (bocsánat) kopogott be a szobámba, – **Monika call** – hadarta, majd kezembe nyomta a szobámban lévő telefont. Magyarországon ilyentájt éppen munkaidő vége van, és ezért gondolta a lányom, hogy felhív. Mónitól tudtam meg, hogy az utolsó két Internet mail-em nem érkezett meg, úgyhogy ezentúl csak a Datanet BRI-hez fogom küldeni a leveleimet.

Délelőtt le kellett ápolnunk szegény M. Galantot, mert a megtett mérföldek igencsak látszottak rajta, és ha már benne voltunk a mosásban, tisztításban a másik kocsit is részesítettük.

Délután elmentünk az autóparkba, ahol egymás mellett új és használt kocsikat árultak, kocsikocsi hátán volt. Alig jelentünk meg a kiállított kocsisor mellett, máris egy eladó jött segíteni, bár mindjárt közöltük vele, hogy csak nézelődők vagyunk, nem szállt le rólunk, mi pedig szívesen vettük az adott típusról való magyarázatot. Több kocsit, a legújabb Ford Mustangot, Mitsubitsi Miracle-t és a szívem csücskét a legújabb Oldsmobil típust próbáltuk ki, elmentünk velük egy körre, persze a Lajos vezetett, természetesen azzal főzte meg az eladókat, hogy itt van az unokaöcsém Európából, ez mindig hatott.

1997 április 3. Ma elég hideg van, szokatlan időjárás itt, csak 17 fok van, be van borulva, ezért először a könyvtárba megyünk reggel, ahol a Computer-Edge című lapot vesszük magunkhoz, abból tájékozódunk, majd az ott lévő néhány szeretetszolgálati boltot fésüljük át, de semmi érdekeset nem találunk. Visszajövünk, és Lajos javaslatára a számítógépnek esünk neki, és megszüntetjük boldogtalanságunk forrását, a Windows 95-öt. Délutánig elvacakolunk vele, újra telepítjük a 3.1-es Windowst, és az internetet, wordperfectet, excelt, a játékokat, hangkátyát, stb. Közben Whitney begyűjtötte a gázkandallót, mert kifejezetten lehűlt az idő, én is magamra veszem a melegítőmet. Lisa mindjárt kihasználta a dolgot, odatelepedett a tanulni a kandalló elé, készült is róla néhány fénykép.

Ötödik INTERNET levél

Bevásárolunk egész hétre. – Látogatás John-nál és Cindynél, találkozunk erdélyi magyarokkal.

1997 április 4. szombat. Ma van a bevásárlónap, egész hétre való ennivalót veszünk, megbeszéljük, hogy mit is főzünk a jövő héten, ebben teljes jogú tagként veszek részt, csinálunk pörköltet, rizseshúst, gombalevest, steak-ot, és ehhez vesszük meg a hozzávalókat. Közben elmegyünk az itteni bolhapiacra is, a jövő hét mozgalmasnak ígérkezik, Lisa-nak egész héten iskolai szünete lesz, a tervezett kirándulások következnek, így az állatkert, a vadaspark, vízi bemutató.

Hát nem oda mentünk, amit megbeszéltünk, mert először a Price Klubba, majd a Lucky-ban voltunk. Aztán mikor hazavittük a jövő hétre valót, a hölgyek külön útra indultak, Lajos pedig javasolta, hogy mégis menjünk el a beígért bolhapiacra.

Hát ez tényleg az volt, a kőbányai piacunk egy előkelő hely ehhez képest. Látszott az, hogy csak ideiglenes az egész, mert egy szabadtéri autós-mozi területén voltak, és esténként le is bontják sátraikat. Tele volt mexikóiakkal, akik pont úgy néznek ki, mint odahaza a cigányok, még úgy is öltöznek, és mi voltunk ketten fehérek közöttük. Nem is vettünk mást, mint újhagymát, mely illatát tekintve mintha magyar lett volna.

Estére vendégként hivatalosak voltunk John és Cindy 50 év körüli házaspárhoz, akik egy fantasztikus texasi marhasülttel és salátával, hideg majonézes krumplival vártak. Ők egy kis külön telepen laknak, itt nincs kert, a lakások egy hosszú földszintes házban vannak, persze nagyon jól elszeparálva, és ez is volt vagy ötszobás. Kedvemért lassan, kimérten beszéltek, persze volt a Lajosnak elég dolga a fordítással, de elég jól megértettem őket. A két család már hosszú ideje ismerte egymást, a lányaik egy iskolába, osztályba járnak, évek óta összejárnak.

Este 10-kor értünk haza, az üzenetrögzítőn magyar nyelvű üzenet vár, azzal hogy a múltkori házaspár – Árpád és Marika – testvére Bencze bulit tart. Lajos invitált, hogy menjünk, mert ők azok az erdélyi magyarok, akiket úgyis meglátogattunk volna, és tényleg nem is voltak messze, egy közösségi házban vagy 15 magyart találtunk. Piknik alapon – mindenki hozott valamit, mi is vittünk egy üveg vörösbort, – vendégül látták egymást. Éjfélig voltunk velük, sokat beszélgettünk, majd Bencze meghívta az egész társaságot a lakására, mert itt be kellett zárniuk. Itt maradtunk, majd úgy hajnali 4 felé értünk vissza. Megpróbáltunk csendben beosonni, de a garázsajtó a szokásos puffanással csukódott, úgyhogy a bevezető folyosón Whitney várt, és szemrehányóan kérdőre vont minket, persze én könnyedén vettem, mert a hadarásából egy szót sem értettem.

Nem sokkal később az itt szokásos esemény történt – földrengés volt –. Persze nem kell megijedni, éppen hogy megmozdult a föld, az újságokban nem is írtak róla.

1997 április 8. vasárnap. Mivel tegnap egy kicsit kimaradtunk, délben keltünk fel, az órákat csak most állítottuk előre egy órával. Így igen későn reggeliztünk, ilyenkor egy csomó hirdetési újságot hoznak, úgyhogy ezeket olvasom, nézegetem. Ebéd után szétnézünk a Wal-Markt-ban (mindenféle ruhaneműt árulnak), de nem vettünk semmit. Késő délután a szokásos séta a környéken, jól kifáradtam.

1997 április 7. hétfő. Ma én vagyok az ebédfelelős, korán felkeltem, és megfőztem a gombalevest, és a pörköltet. Délelőtt Gyula úr van soron, mert a múltkori összejövetelekkor jelezte, hogy a repülőjegyek rendben vannak, át lehet tőle venni az utazási irodában. Ez meg

is történt, és bementünk a belvárosban lévő irodájába, és ha már ott voltunk, akkor megnéztük a **Balboa parkot**. Ez itt a downtown-a belváros, múzeumokkal, mozival, bemutatókkal.

Először a repülőmúzeumban voltunk, melynek bejáratánál a nemrégimúlt legtitkosabb repülőgépe van életnagyságban, a **Blackbird** (fekete madár) – lopakodó bombázó, valamint a vietnami háború szuper vadászgépe, a Phantom F4. Bent valóságos történelem, a Wright testvérek repülői, ők maguk is életnagyságban, szoborba öntve. Természetesen a legnagyobb régi sztár, a Charles Lindbergh, aki először repülte át az óceánt, repülőgépe a főhelyen kiállítva. Mellette a szerencsétlen sorsú, Amélia Earth gépestül, ő volt az első nő, aki átrepülte egyedül az óceánt. Később 1937-ben az egyenlítő körül indult körbe a földet megkerülni, navigátorával. Az út harmadánál azonban az óceán felett nyomtalanul eltűnt.

Beljebb a II. világháború gépei, az ellenségek testközelben, a Spitfire felett a Messer 109-es. Továbbhaladva megjelennek a sugárhajtású, majd a szuperszonikus repülőgépek. Egy őszhajú öregúr meg egyenesen közölte velem, hogy a Fantom repülőgép vietnami veteránja. Gratuláltam neki, érdekes, minden szavát értettem. Végül az űrhajók következtek, ott álltam a régi Apolló kabin mellett. Csodáltam, hogy milyen kicsi, jól össze lehettek préselve az űrhajósai. Készítettem egy csomó képet, Lajos meg videón örökítette meg a látnivalókat. Pihenésképpen még megnéztük a szomszédban lévő régi autó kiállítást.

A belváros szélén található még egy kis virágkiállítás, egyik oldalán az itt honos sivatagi kaktuszokkal, a másik oldalon pedig egy rózsakert látható, majd Lajos megmutatta nekem a Balboa-park büszkeségét, a 30 méter magas, és vagy 100 méteres koronájú gumifát, amit mi otthon cserépben nevelünk – latinosan a fikuszt.

A Balboa Park főhelyén áll a **Space Center**, mely egy körpanorámás mozi, itt néztünk meg egy 1 órás filmet a púpos bálnákról (**humpback whale**). Készítettünk ismét videót a Balboa parkról is, itt vannak a nemzetek házai, így a magyar ház is, mely csak hétvégeken tart nyitva. Előtte egy emlékmű, mely tudatja a világgal, hogy San Diego első rendőrfőnöke magyar volt.

Amikor az utazási irodában jártunk, Gyulától kaptam egy CD-t kölcsön, melyen rengeteg windows-os program van, egy-két arra érdemes játékot majd átemelek róla.

Whitney idegesen jött meg újtjáról, a kocsival egy kis malőr történt, egy teherautó kissé szűken vette a kanyart, és a truck hátsó részével találkozott. A karambol nem volt jelentős, a károkozó minden felelőséget vállalt, de hát itt is gondokat okoz a dolog, irány a kárfeltevő, biztosító stb.

Ma kedd van, és mindannyian együtt megyünk a belvárosi túrára. Azért túra, mert a belváros tőlünk kb. 15 mérföldnyire van. Lementünk a kikötőbe, itt van a repülőtér is, ide érkeztem, majd utolsó napon innen fogok távozni. Készítettem itt is egy csomó fényképet, a kikötőben múzeumként áll egy ósdi komp, és mellette egy régi, igazi „Onedin”, India Star nevű, háromárbócos vitorlás. Ez a hajó olyan hatalmas, hogy sehogysem akart a fényképezőgép lenséjébe beférni, úgy hogy mi is felváltva állunk mellette. Amikor fényképeztük egymást Lajossal, éppen akkor indult a haditengerészet légpárnás hajója egy kis körutazásra a kikötőben. A vízpárából, amit felfújt a levegőbe, mi is kaptunk eleget. A kikötő másik oldalán áll a haditengerészet, komor, szürke és hatalmas rombolója, sajnos a fő attrakció, egy igazi repülőgép-anyahajó jelenleg nincs itt.

Később felkeresünk egy kis bevásárló, Swap Show-t, itt van Whitney és Lisa kedvence, egy igazi, régi körhinta, melyet sohasem hagynak ki, most is felülnek egy körre.

San Diego legvégső pontját – Point Loma-t – kerestük fel, a hosszú földnyelv végén lévő világítótornyot. Először eltévedtünk, mert az alsó úton jöttünk el, és hamarosan egy katonai lezáró ponthoz érkeztünk. Lajos kiszólt az őrt álló katonának, hogy elnézést, rossz utat

választottunk, az csak intett, hogy forduljunk vissza. Ez az út a legnagyobb haditengerészeti bázishoz vezetett volna, tudvalevő, hogy itt van az USA atom-tengeralattjáró kikötője. Persze a bejárat a víz szintje alatt van, a tengerről semmi nem látszik belőle.

Itt a régi torony múzeumként van berendezve, láthattuk, hogy az utolsó toronyőr hogyan élhetett családjával, elhagyatottan, számkivetve. A torony mellett állva láttuk, hogy ezután már csak a végtelen Csendes óceán terül el.

1997 április 9. szerda. Ma megint kétfelé megyünk, mi Lajossal két elektronikai, zene-CD boltot keresünk fel. Sajnos ez nem a mi pénztárcánknak való üzlet, de bámészkodni lehet a csodamasinák mellett, a legújabb TV-k, videofelvevők és számítógépek között.

Mikor visszatérünk, egy kis munka vár, a nagyobbik kocsin megcseréljük a kerekeket, majd levezetéképpen a maradék pörköltből rizseshúst készítek. Annyira jól sikerült, hogy Whitney is hajlandó megkóstolni, Lajos meg kétszer is vett belőle. Délután egy hatalmasat sétálunk, elmentünk a rosszullétem színhelyének közelébe, a Lake Hodges tóhoz, persze most már mindent nagyszerűen bírok, fizikailag egész formába lendültem. Mikor legutóbb mértem testsúlyom, öröndetes volt, hogy már újabb 4 pounddal vagyok kevesebb. Este pihenésképpen ismét a (Discovery) felfedezők csatornát nézzük 11-ig.

1997 április 10. Lajos születésnapja. Ma hivatalosak vagyunk Whitney anyjának meghívására, egy étterembe. A háromkötetes könyvet még tegnap beköttem Lisa-val, és azt a névre szóló tollat is erre a napra tartogattam. Ezeket fogja majd Lajos megkapni, bár még nem tudom, hogy a mai nap hogy fog lezajlani. Sajnos semmi nem úgy történt ahogy előre elterveztük. Whitney náthás lett, és itthon maradtunk. Amikor azt az anyja megtudta, messzire elkerült minket, csak egy borítékot küldött, egy csekkkel, hogy ezt szánja Lajos születésnapjára. Lajos szerint nem is baj, mert így legalább a múlt héten vett marhakaraj szeletet fogjuk barbecue-n megsütni. Nagyon finomra sikerült, jó kedvünk volt már addigra, mert a felesleges vörös bort elkóstoltgattuk. Az ajándékokból annyi lett, hogy Whitney csak egy könyvet és egy tréfás üdvözlőlapot, lánya meg szintén egy versikét szánt csak születésnap ajándékra, úgyhogy én arattam. A könyveken kívül még Magyarországon csináltattam egy névre szóló gravírozott tollat. Lajos egészen meghatódott, mivel itt úgy látszik már semmit sem vesznek komolyan, még a happy birthdayt sem akarták elénekelni, csak az én unszolásomra tették. Lajos aztán vacsora után javasolta, hogy ismét menjünk el a múltkori moziba, és nézzük meg a csillagokról készült filmet a körpanorámás csodában.

Hatodik INTERNET levél

Milyen Amerikában a kocsijavítás. – Látogatás a csillagvizsgálóban. – Remek a magyaros étel: gulyásleves, és a palacsinta. – Igazi amerikai különlegesség: a prime rib.

Megérkezett a biztosítótól a csekk, amely megelőlegezi a kocsijavítást, ezért elmentünk újra a karosszéria javítókhoz (**body shop**), és megbeszéltük, hogy hétfőn fogjuk a nagyobbik kocsit leadni javításra, addig kinéztünk magunknak egy (**rent a car**) bérautót, melyet a javítás idejére kapunk. Ennek költségeit a biztosító állja.

Hazafelé menet beugrottunk az egyik computer shop-ba, és vettem egy Windows 95 program CD-t, meg 25 db. 1.44-es HD-s floppyt. Délután újra leszaladtunk az óceán partjára, majd egy óras sétá után hazajöttünk.

Vacsorára halszeletek voltak (brrr) roston megsütve. Holnap szombat lesz, a bevásárlónap.

Szombat, április 12. Reggel korán kelek, a reggelim az asztalon most nincs kikészítve, mert ma nincs iskola, és Whitney is később kelt fel. A kiskertben nézem a juharfát, hát megindultak a levelei, ami egy hete még csak rügy volt, azon már kis levelek vannak. A mellette lévő naracsfán is megjelentek az első, fehér virágok, (mikor eljöttem, akkor már diónyi narancsok voltak a virágok helyén). Aztán később a szokásos kezdés a Price Clubban, vásárolok anyunak egy fehér, bolyhos fürdőlepedőt. Ilyet használok kölcsönképpen, mióta itt vagyok. Veszünk marhahúst, a héten gulyásleves lesz a sztár. Probléma a fehér zöldséggel van csak, van itt ilyen, de nagyon gyenge változatban. Hozzá majd palacsinta lesz, de most alma lesz a tésztájába belereszelve, és krémpuddinggal töltve. Whitney boldogan átengedi a konyhát, de nagyon rendes, mert ha találkozom vele, mindig megköszön valamit.

Bevásárlás után Lajos kérdezi, hogy nem ugranánk el az itt lévő csillagvizsgálóhoz. Már tudom, hogy az ugrás szokásos 50-60 mérföldet jelent, de hát nem én vezetek, úgyhogy beleegyezésem után kezembe nyomja a San Diego-i térképet, és elindulunk. Visszük a videót is, úgyhogy erről a kirándulásról mozgóképes beszámoló készült. A csillagvizsgáló a közeli hegyen van, a **Mount Palomaron**. Teleszkópja a világelső, öt méter átmérőjű. Földszintjén egy kis múzeum van berendezve, körben a falon csillag-ürfelvételek, látszik a tejút spirálképe, felvételek sokasága a kísérőbolygónkról, a Holdról. Különösen egy felvétel ragadott meg, amely a mellettünk lévő csillagrendszeréről, az Alfa-Centauriról készült, melyen két egymás melletti fényképen – amelyek 8 hónap különbséggel készültek –, az egyik képen még látszik egy csillag, a másikon már csak a szétrobbant maradványa, egy köd látható csak.

Próbaképpen lefelé menet felvételt csináltam a kocsiból a kanyargós úton, ez is elég jól sikerült. Az út visszafelé La Jollán keresztül vezet, a tengerparton sétálunk egyet, Lajos szerint ez a hely a sárkányrepülők, és az ejtőernyősök birodalma. Ki van képezve a parton egy hosszú út, ahol nekiszaladnak, majd a parton leugranak, és az erős szél azonnal felkapja őket, és hosszan lehet itt vitorlázni. Persze egészen elől, benn a tengerben cirkál ilyenkor egy motoros mentőhajó, ha mégsem sikerülne visszakanyarodni a vitorlázónak a part felé, akkor ott lenn kihalásszák a vízből a póru jár sárkányrepülőt. Sajnos ottjártunkkor nem volt éppen repülő vállalkozó, pedig a kocsi parkolóban jó néhány kocsi tetején ott volt az összetekert sárkányrepülő.

Be kellett érünk a látvánnyal, hogy csak egy távirányítós repülőgép körözött magasan a fejünk felett, majd visszamentünk a kocsinkhoz. A parkoló szélén egy hosszú épület állt, ez

nem volt más, mint egy orvosi kutatóintézet, itt fedezték fel a Salk vakcinát, a járványos gyermekbénulás első, hatásos oltóanyagát.

Fentről, a magas partról Lajos mutatott egy épületet, és a hozzá kapcsolódó hosszú mólót, azzal, hogy azt is meglátogatjuk, mert az nem más, mint egy oceanográfiai kutatóintézet, a Birch Aquarium, ahol egy kis bemutatója van a tengeri állatoknak. Kocsinkkal arra kanyarodunk, a parkoló bejáratánál van az első látványosság, egy igazi, mélytengeri batiszkáf, nyugdíjba helyezett merülőhajó. Ezt használták a tengeri kutatásokra 15 éven át, és most itt az első látványosság. Az akvárium bemutató egy hosszú, lapos épület, előtte egy szökőkút, melyben életnagyságban két púposhátú bálna ágaskodik, bronzba öntve. Kint a szabadtéren egy kis medence, ahol fantasztikus színű tengeri csigák, uborkák vannak, és felszólítást kapunk, hogy csak bátran simogassuk meg. Ez meg is történt, és büdös, halszagú lett a kezem, mintha síkos gumit fogtam volna. A bejárat mellett hatalmas padlótól a mennyezetig érő másfél méteres átmérőjű üveghenger, melyben ezer és ezer kishal – hering – úszik körbe-körbe, amíg bírják. Az ugyanis a szokásuk, hogy mindig az áramlás ellenében úsznak, itt is jobbra forgatják nekik a vizet, ők pedig a végtelenségig balra tartanak. Bent a nagyteremben tengeri akvárium, egy hatalmas három-négyméteres üvegfal előtt álltunk szájtátva, mintha békaember szerelésben lettünk volna, ott álltunk a halak mellett karnyújtásra. (Bár nagybátyám szerint, mikor ő volt békaemberként igazán bent a tengerben, soha nem látott egyetlen halat sem), úgyhogy ilyen élményünk csak itt lehetett. Sorba jártuk a kisebb-nagyobb akváriumokat, ahol tengeri csigák, cápák úszkáltak, medúzák kacskaringóztak, lebegtek. Volt egy korallbemutató, ahol a vörös garibaldi hal úszkált, a korallpolipok karja közül a bohóchal kandikált ki, a tuskéshal nézett minket komoran, és üdvözölhettem a régi ismerőst, a vörös shrimpet, és a nagy langusztát.

Április 13. vasárnap. Mikor e sorokat írom, már bőven rotyog a gázon a gulyásleves, fantasztikus illata van, mindenki ezt mondja. Sajnos nem az otthoni ízek lettek, de hát itt más a hagyma, a hús, a zöltségek. Azért talán el fog fogyni. A palacsintát leszavazták végül, elég lett a gulyásleves is.

Este visszamegyünk a kikötőbe, szeretnénk esti fényeket felvenni videóra. Még világosan érkezünk meg, végigsétálunk a pálmassorral szegélyezett parton, lefilmezzük egy hatalmas kompot, amely a fedélzetén visz egy motoros yacht-ot. A kikötő két részből áll, van egy fizető része, Harbour Island, ahol a módosabbak vitorlásai állnak, volt egy „PAPA” nevű is (csaknem magyar a tulajdonosa !) és van egy másik vízi-parkoló, ahol csak bóják vannak, ide lehet ingyenesen kikötni. A parton több vitorlás van, tréleren, hirdelve, hogy eladók. Árúk, mint egy gépkocsié, 15.000 dollár.

Mellettük áll kikötve egy igazi, régi „**Charlie Brown**” nevű, lapátkerekes gőzös, mely valamikor a Missisipin járt, a század elején. Ezt a gőzöst annak idején azért hozták ide, hogy utasokat, és látogatókat vigyen körbe a kikötőben, de már a próbaúttján balszerencsés volt, mert ez a folyami, laposfenekű hajó a kikötőben lévő kis hullámozást sem bírta, és a parttól nem messze, fel is borult. Később kiemelték a sekély vízből, helyrehozták, és azóta a parthoz kikötve úszó étteremként szolgál. Ennek a hajónak mentünk fel (szabálytalanul) a felső fedélzetére, mert ez volt pont szemben a szállodasorral, a belvárossal, amit este filmezni akartunk. Érdekes volt látni a szemben lévő repülőtér forgalmát, a gépek ötpercenként követték egymást, az esti fényekben úgy látszottak, mintha egy-egy UFO közeledett volna. Lefilmeztük végül a kivilágított szállodasort, a Coronádóba vezető híd lámpáit, amely a kivilágított Lánchídra emlékeztetett.

1997 április 14. hétfő. Elvittük és javításra leadtuk a nagyobbik kocsit, kb. péntekre lesz kész, úgyhogy a biztosító költségére választottunk addig egy másik kocsit a kölcsönzőből. Egy

Ford Neon típusú, 2 literes, automata kocsi lett a zsákmányunk, úgyhogy ezzel furikáztunk egyet. Később visszatértünk, és estebédre – gulyás mellé – palacsintát sütöttem, almát belereszelve a tésztájába.

Megnéztem az Interneten az üzenetet, majdnem mindennap volt is, és a **CompUSA** boltban utánanéztem a Csabi érdeklődésének, kapható-e **Iomega Zip drive**. (Itt ne volna kapható valami?)

Április 15, kedd. Reggeli után Lajos kérdezi, nem lenne kedvem most elmenni a Wild Animal Parkba. Mivel én minden buliban azonnal benne vagyok, máris indulunk fényképezőgépet és videót ragadva. Mivel a Mészáros család pártoló tagja e intézménynek, ide egész éves ingyenes belépéssel rendelkezik, sőt a tagság mellé egy vendég bevitele is jár.

A **Wild Animal Park** világhírű, egyedülálló a világon. Eredetileg nem is arra készült, hogy ezt látogatók is megtekintsék, itt akarták azokat az állatokat összegyűjteni, amelyek a veszélyeztetett fajok között szerepeltek. A parkot egy nagy kutatóbázisnak szánták, és évről-évre zoológusokat, kutatóorvosokat hívtak meg hosszabb-rövidebb időre.

A bejáratnál egy hamisíthatatlan kenyai falu kerek, szalmatetős házai fogadnak. A bejáratnál kaptunk egy térképet, most ezt forgatom, hogy merre is menjünk először. Jobbra mindjárt a gorillák háza-barlangja áll, több felnőtt, és két kis gorillával csalogat. A mama kint is van két csemetéjével, elég morcosnak látszik. A közelben látszik egy kis stadion, ahol már a hangosanbeszélő máris csalogat, **(bird-show)** madár bemutató kezdődik. Papagájok mutatják utánpótlás képességüket, de látszik némi csalás is, mert a teleobjektívemmel ráközelíték a szereplő (papagáj disc-jockey) arcára, és látom, hogy, hogy a választ nem a papagáj, hanem a beszélő férfi adja. Nem is időzünk itt sokat, máris megyünk tovább a flamingó lagúnához, ahol a rózsaszínű madarak hada szántja csőrével a vizet, élelmet, kicsi piros rákokat keresve, melyeknek a színüket köszönhetik.

Előttük egy ismerős, feketeszárnyú gólya álldogál fél lábon. Mondom is Lajosnak, hogy ez egy Magyarországról ideszármazott gólya, biztosan ért magyarul is. Rögtön ki is próbálom, rászólok, hogy „teszed le a másik lábadat is”, és csodák-csodájára szót fogadott és letette a másik lábát is. Ezt meg is örökítettük videón is!

Közben átvágunk a dzsungelen, fantasztikusan megépített trópusi erdő ez, hatalmas párassággal, meleggel. Mi is megsimogatjuk a bronzba öntött (rhino) orrszarvú fejét, látszik a hátán, hogy ez a gyerekek kedvenc csúszkáló helye, teljesen fenyésre van már csiszolva. Voltunk a papagájok között, ahol kis csészékben cukros vizet lehetett adni nekik, csapatostul szálltak arra, aki megpróbálta ezt. Egészen szelídek voltak, hozzászoktak már az emberekhez. Mellette egy kis igazi ausztrál, trópusi **(rain forest)** esőerdő volt, ahol kolibrik, és hatalmas, tenyérynyi pillangók szálltak. Meglátogatjuk még a mű-vízesést, majd Lajos javaslatára, a **(monorail loading)** kisvasút-állomásra megyünk, hogy a többi utat kisvonaton tegyük meg, idegenvezető társaságában. Ez a legjobbkor jött, legalább egy kicsit kipihenjük magunkat, a kisvonat körbe visz a hatalmas területen, több mint egy órával. Most láthatjuk igazán, hogy mekkora területen fekszik a Wild Animal Park, az érdekesség az, hogy mi vagyunk bezárva, és igazán mi vagyunk a látogatók-idegenek a parkban. Így sorban elvonulunk az elefántok, oroszlánok, tigrisek, zebrák, antilopok, zsiráfok, orrszarvúak, varacskos-disznók, és gepárdok mellett.

Este négyesben vacsorázni megyünk és végre megkóstolhatom Amerika nevezetességét, a híres **prime rib**-et. Ez marha-hátszín-karaj-rostonsült, különlegesen elkészítve. Első alkalommal vettem fel zakómat, szépen kiöltöztünk, a hölgyek is kicsinosították magukat. Hangulatos, kellemesen hűtött étterembe mentünk, az ajtón külön felirat, hogy csak felnőttek részére. Ide gyermeket nem lehet hozni, a nyugalom, és csend érdekében. (Később voltunk

egy családi étteremben, ott megtudtam, hogy milyen egy igazi, amerikai, zajos étterem). Először salátát rendelünk, itt az a szokás, hogy ezt előre megeszik, és csak utána jön a főétkezés. Előtte egy kis alapozást kérünk, egy pohárka vodkát, sok jéggel. Nem kell sokat várni, és a prime rib egy hatalmas (forró) tálon érkezett, mindenféle körítéssel. A hús legalább három centi vastag, két tenyérnyi nagyságú, külön nagy kést kapunk hozzá, hogy fel tudjuk szeletelni. Lajos azt tanácsolta, hogy csak a hússal foglalkozzam, egyem meg, mert a többinek már nem lesz hely a gyomromban. Igaza is lett, a rostonsült felséges volt, és dugig ettem vele magam.

Ilyet csak Amerikában készítenek, többnapos, hosszas pácolás kell hozzá, és különleges sütőben is párolják-főzik-sütik, ezt házilag nemigen lehet elkészíteni. Az angol steak nagymértékben különbözik ettől, azt csak simán parázson készítik.

Szerdán látogatóink voltak, Whitney édesanyja és férje jöttek el hozzánk, elbúcsúzni, mivel kéthetes karibi tengeri utazásra indulnak az általunk is látott luxushajóval. Elrepülnek Fort Lauderdale-ba, majd ott beszállnak a hajóra, amely körbejárja a bahamai szigeteket, Cubát, kiköt több helyen, Mexikó-ban, így Apaculpo-ban is, az út végén visszahozza az utasokat a Panama csatornán át San Diegoba.

Valami baj van a bérelt autóval, szépen leengedett a hátsó kerék gumija, Lajos bemutatta, hogyan kell a tömlő nélküli gumit befoltozni, – bár nem nekünk kellett volna megcsinálni, sokkal több időbe került volna, ha javítóműhelybe visszük-, később én is vettem a Home Depotban egy ilyen javító készletet.

Csütörtökön végigjártuk újra azt a túrát, mely végén az első napokban rosszul lettem, hát most elég könnyedén teljesítettem, most látom, hogy fizikailag mennyire összeszedtem magam, hála az esti **(hill)** dombmászásoknak. Meglátogattuk újra a régi indián sziklarajzokat, a „törzsfőnök karosszékét”, amely egy különleges formájú szikla, ki is próbáltam milyen ülés esik benne. Itt is készült film és videó is.

Pénteken végre megjött a telefon, kész a nagyobbik kocsis, először visszavittük a kölcsönző kocsiját, majd elmentünk a megjavított Mitsubitsi furgonért – rakd fel **(pick up)** – kocsiót. Hazafelé menet beugrottunk egy-két helyre a másik kocsihoz kerestünk termosztátot, de egy helyett többet is ajánlottak, és nem tudtunk eldönteni, hogy melyik lenne a jó, úgyhogy a vételt elhalasztottuk. Este hármában mentünk a közeli parkba sétálni, mi gyalogoltunk, Lisa kerékpárral kerülgetett, üldözött minket.

Hetedik INTERNET levél

Mexikóba látogatunk, milyen is Tiujana városa. – Tolakodó kéregetők, bedobólegények az üzletek előtt. – Megsérül újra a térdem.

1997 április 17. Ma jött el a nagy nap, Lajossal kettesben Mexikóba megyünk. A határ viszonylag közel van, tudnivaló, hogy San Diego majdnem a mexikói határon fekszik, csak mi vagyunk a megye másik oldalán, és ezt kell átszelnünk. Whitley figyelmeztett, hogy vigyünk egy csomó aprópénzt, mert állandóan kéregetni fognak tőlünk a félmeztelen, koszos srácok. Hát itt vagyunk a határnál, a mérföldmutató csak 31 mérföldnyi utat jelez, ennek is nagyrészt az az oka, hogy keresztben lefelé átszeltük San Diego megyét. Lajos már ismeri itt a rendet, és nem visszük át a határon a kocsit, hanem amerikai oldalon, egy őrzött parkolóban hagyjuk kocsinkat, és gyalog kelünk át. A határsáv néhány zászlóval jelzett terület, majd egy hosszú, betonfalak övezte „folyosó” megyünk át. Nem is vettem észre, mikor jutottunk át a másik országba. A mexikói oldalon kérdeztem is, hogy mi a fenének hoztuk el az útlevelet, senki nem törődött itt a határátlépéssel. Lajos persze kinevetett, hogy ez majd visszafelé kell majd, ott is csak az amerikaiak fognak velünk törődni. Mikor átértünk a túloldalra taxisok hada fogadott, az igazi város talán 1-2 kilométerre volt csak, de úgy látszik mindig akadnak olyan amerikaiak, akik ezt a rövid utat sem hajlandók gyalog megtenni.

Sokat nem kellett várnunk a baksiskérő gyerekeket, rögtön ott voltak az elsők, aztán úton-útfélen a többi. El is osztogattam hamarosan fél marék öt és tíz és egycentest, már csak azért is, mert kellemetlen volt a zsebemben cipelnem a sok aprót. A srácok egyike sem adta vissza, hogy túl kicsi lenne az összeg. Végigjártuk Tiujana utcáit, nem nagy városka az egész, de üzlet-üzlet hátán. Mindenhol aranyat árulnak, de Lajos már jó előre figyelmeztetett, hogy ezek csak bővlik, nehogy beugorjak nekik. Mivel borzasztó kiejtésű angolt hadartak, amúgy sem értettem meg őket, Lajosnak kellett kisegíteni, és mindig leráztuk őket. Az Amerikában megszokott csendet itt ordítás, láрма, hangos zene pótolta, az utcán álló férfiak nem ki, hanem bedobóembert játszottak, és borzasztó erőszakosak voltak.

Az egyik helyen már nem úsztuk meg, szó szerint berángattak az üzletbe és mindenáron el akartak adni néhány „arany-nyakláncot”. Az eladók csak azt hajtogatták, nem kell vásárolni, csak próbáljam fel, meg fog az tetszeni nekem. Mivel látták, hogy nem értem őket, előkaptak egy számológépet, és azon mutatták az aktuális árat. Érdekes volt, hogy az árral 350 dollárról indítottak, mivel tiltakoztam, persze én nem akartam venni semmit, de ezt ők úgy értették, hogy csak alkudozom, hamarosan már nem egy, hanem három lánc is lógott a nyakamban. A végén odáig jutottam, hogy mind a hármát (!) odaadták volna 20 dollárért. Nem tudom, hogy miből lehettek, tekintélyes súlyuk volt. A végén csalódottan engedtek el, mehettünk utunkra, később óvatosabbak voltunk, hogy még egyszer ez ne ismétlődjék meg, csak kint a járda szélén nézelődtünk. Az árak kivétel nélkül amerikai dollárban, és nem pesóban voltak kiírva. Természetesen semmit nem vásároltunk, nem nagy értelme volt, minden kivétel nélkül hamisítvány volt, úgy mint az arany-ezüsttárgyak, vagy a régi indián emlékek. Azért az italüzletben vettem egy palack mexikói kávélikört, (ittthon kibontva jó vásárnak bizonyult.) Kószáltunk egy pár órát, majd szintén gyalogosan indultunk vissza az amerikai határnak. A bevezető úton nagy tábla, Mexikó elköszönt tőlünk „*Come back soon amigos, thank you for your visit*”

Az utcasarkon felirat „*Usa Border*”, vagyis itt van a határsáv, mindenféle öreg, a 60-as évekből való amerikai kocsik közlekednek, nagyon jó karban vannak, egész múzeumot lehetne belőlük berendezni. Az utca minkét oldalán bazárok, itt még lehet vásárolni minden-

félét, ha elfelejtette volna a látogató. Hatalmas, kúpalakú marhasült forog a tűzhely felett, késsel nyesegetnek belőle, és kis tányérokra rakják. Fantasztikus illata van, és látom, hogy kenyérrel és zöldhagymával tálalják annak, aki meg meri próbálni a minden higiéniét nélkülöző felszolgálatot, ételt. Mi nem voltunk ilyen bátrak, Lajos sem tanácsolta, hogy megpróbáljam. Visszafelé menet újból találkozunk a kéregető fiú-lány testvérpárossal, ők is megismernek bennünket, és már nem jönnek oda hozzánk. Újból ott vagyunk azon téren, ahol mutatványosok vannak, forog az úrhajós körhinta, nagybátyám biztat is, hogy – üljek fel, nem baj ha nem bírom ki, majd levesznek róla –. Az étterem-presszó előtt nagy tábla, „**cola only 99 cent**”. Stilizált nagy kapu alatt megyünk el, fenn hatalmas felirat „**UNITED STATES BORDER INSPECTION STATION**”. Megérkeztünk a határra, vége a mexikói kirándulásnak, nem is bánom, csalódtam kissé, többet vártam ennél.

Lajos mutatta, hogy milyen jó, hogy nem kocsival jöttünk, mert a nyolc sáv ellenére iszonyú forgalom ömlött visszafelé. A határátkelőnél mondom az ifjú vámosnak, hogy „**we are go back too in San Diego**” visszafelé tartunk ismét San Diegoba, majd a sapkámra mutattam, melyen a nagy fehér-piros **SD** betű volt. Nagyot nevetett, majd az útleveletem vissza adta, annélkül, hogy megnézte volna, és máris újra Amerika földjén voltunk. Persze igazából minden ellenőrzés csak a mexikóiaknak szólt, a fehérekkel nemigen törődtek.

Délután ismét Lisa-val és Lajossal voltunk a park széli sivatagos részen, mikor egy szikla tetejéről meggondolatlanul leugrottam a földre. Nem lett volna semmi baj, ha az nem lett volna elég lejtős, így viszont a fájós bal térdem újból megrándult. Nagy nehezen elsántikáltam a kocsiiig, majd hazatértünk. Lajos és Whitney kezelésbe fogtak, majd az ismert dolgok következtek (sajnos a térdemmel már ez néhányszor előfordult)borogatás, fájdalom-csillapító, fásli.

Vasárnap viszont a lábam miatt nem tudtunk sehova elmenni, a konyhai székekben dirigálva főztem a Lajossal, tyúkhúslevest, egybe fasírtot, krumplival.

Szerencsére a térdrándulásom nem viselt meg nagyon, a lábam szépen javul, valószínűleg hétfőn már csak kellemetlen emlék marad.

Mivel már többször téma volt, hogy a meglévő kisfurgon túl nagy autó, most beérett a dolog, és hétfőn Whitney hirtelen elhatározással mozgósított bennünket, és elmentünk az escondido-i autópiacra, megkerestük a régi ismerősöket, eladókat, akiknél többször is voltunk „kocsikipróbáláson”, és vásároltunk egy másik kocsit. Természetesen a nagyobbik autót beszámították a vételárba, és így egy Suzuki négykerék-hajtásos szuper terepjáró-dzsippel gyarapodott a família autóparkja. Főleg Whitney-nek és Lisa-nak nagyon tetszik az új autó. Sajnos a meglepetés kedden következett be, Lajossal a terepen akartuk kipróbálni, hogy mit is tud a négykerék-hajtás, és a kocsit nem működött megfelelően. Lajos elrohant az autópiacra, hogy visszacsinálja az autócserét. Ott azonban szelíden lebeszéltek erről, és vállalták, hogy a helyben lévő szervizben másnapra megcsinálják. Valójában nem is volt nagyobb baj, valamelyik szinkrongyűrű ment tönkre, és csak ki kellett cserélni.

Az eltelt napokban az a egyetlen biztató, hogy lábam szépen gyógyul, érzem még a rándulás helyét, de már normálisan tudok újra járni. A jövő hétre tervezzük egyébként az itteni látványosság megtekintését, a **Sea World** (tengeri világ) bemutatóját. Lajos szerint a legizgalmasabb az lesz, mikor bemegyünk az üvegfolysóba, és a fejünk fölött fognak a halak, cápák úszkálni. Valamint itt van a Shamu, a híres foltos orka, már készítem a fényképezőgépet, meg a videót a nagy látványosságra.

1997 április 24. csütörtök. Sajnos az autó szervizben van, és olyanok vagyunk, mint a féllábú óriás. Ugyanis az egy kocsit nem vihetjük el egész napra, mert az iskolából el kell hozni Lisát. Tegnap emiatt csak füvet nyírtunk a ház körül, egy kis látogatást tettünk a **Home Depot-**

ban, az itteni barkács-áruházban, ahol festéket, és villanyégőt vettünk, majd Lisa-ért mentünk. A szervizből telefonáltak, hogy a kocsik elkészült, azért mentünk el, és ott helyben mindjárt kipróbáltuk a négykerék-hajtást.

Este újra megkezdtem a sétát Lajossal, ami mutatja, hogy javulóban van a térdem. Reggel meglepetésként ért, amikor ráálltam a mérlegre, már 10 pounddal vagyok könnyebb az érkezési súlyomnál, és ezt úgy értem el, hogy csak többet mozgok, fogyókúráról szó nincs, mindennap eszem valamilyen tortát, fagylaltot, kenyeret.

Nyolcadik INTERNET levél

Új séta a Lake Hodges körül. – Vendégeket várunk Árpádot és feleségét, Marikát. – Megjelenik ismét az oposszum.

1997 április 25. péntek. Ma délelőtt sétálni mentünk a Lake Hodges (Hodges tó) körül, és ha már arra mentünk Lisa kért minket, hogy fogjunk neki néhány bogarat, melyet az iskolaórán tanulmányoznak majd. Utána Lajossal elmentem Whitney anyjának lakására, az idős hölgy megkért minket, hogy míg távol lesznek, a kerti garnitúráját fessük át. Kora délutánra végeztünk is vele, majd Whitney ebédjét ettük meg, mely mindenféle ismeretlen köret volt a barbecue sütőn készített alaszakai halhoz. Nem volt ugyan rossz, de én mindenféle halat kerülök, akármilyen formában van is. A térdem rendben van, tegnap már újra az egyórás nagykört tettük meg Lajossal.

1997 április 26. szombat. Tegnap éjfélig néztem a **Discovery Channel** műsorát, mely nagyon érdekes volt, az afrikai állatok életét mutatta be a Serengeti nemzeti parkban. Izgalmas oroszlán jelentek voltak, szerepelt még a párduc és az afrikai futóbajnok, a gepárd is. A késő tévézésnek megfelelően későn ébredtem, volt már kilenc óra is, bár szerintem a reggeli jövés-menés hiányzott, mikoris Whitney iskolába viszi Lisa-t, de most ez nem volt, és nem ébredtem fel erre. A szokásos műsorra készülünk, szombat lévén a heti bevásárlás, kezdés a **Price Clubban**. Estére vendégeket várunk, egy magyar házaspárt – Árpádot, és feleségét, Marikát fogadjuk. Ők voltak valamikor együtt Lajossal, még amikor Clevelandban laktak, és Lajos az ő ösztönzésükre jött ide annak idején Californiába. A családi tanács úgy határozott, hogy palacsintát sütünk nekik – meg magunknak – vacsorára, kétfélét készítettem, almás, és normál módot. Árpádék meg is érkeztek, és a régi emlékekről éjfélig beszélgettünk, némi vörösbor mellett. Árpád javasolta, hogy másnap látogassam meg, mert egy múltkori **garage-sale** (garázs-vásár) alkalmával rengeteg régi játékot vásárolt floppyn és CD-n, és válogassak kedvemre. Ez másnap meg is történt, már egy kis válogatottra való floppyval és CD-vel rendelkezem, majd otthon nézem igazán át.

Este újra elmentünk a közeli klubba, ahol **swimming pool** és **whirlpool** (úszómedence és forróvízsugaras medence) is van, és egy jót áztattuk magunkat.

1997 április 28. hétfő. Reggel egy kicsit borongós volt az idő, a nap nem akart kisütni, ezért a használatcikkeket árusító boltot néztünk meg, majd marhahúslevest és paprikás krumplit készítettünk Lajossal. A hozzávaló kolbászt én választottam ki, Lajos ugyan tamaskodott, hogy nem lesz jó, de nekem lett igazam, jól bevált. Ugyanis itt a külső egész más belsőt takar, és a meglepetések csak otthon kezdődnek. A hűtőpulton nagyon szépen mutat a hús, szép színe van, de Lajos felhívta a figyelmemet, hogy a pulton halvány piros lámpa világít, és csak ettől néznek ki olyan jól.

Este megtettük a nagykorös sétánkat, majd újból az uszoda és a melegvíz-sugaras medence következett. Reggel aztán beütött a baj, Lajos egész éjjel nem aludt, reggel borzasztó fejfájással ébredt, úgy látszik megfázott egy kicsit, ugyan jó meleg volt a medencében, de kint hideg szél fújt, és ez úgy látszik megártott neki. Javaslatunkra reggeli után újra lefeküdt, és kúrálta magát. Én azért nem maradtam kíséret nélkül, mert délelőtt Whitney-vel, délután, miután Lisa hazajött és megebédeltünk, aztán hármasban mentünk el a **VONS**-ba, ez is mindenfélét áruló szupermarket, és ott lógtunk egy darabig. Este a szokásos internet böngészés, mivel itt Lajosnak korlátlan ideje van, a telefonszámla a internet üzemeltetőt

terheli, akár órákig is eltarthat. Este az elmaradhatatlan *Discovery Channel*, ma az Indiában élő majmokról esett szó, és kép.

Ma reggel megint egyedül vagyok, Lajos még az ágyat nyomja, Whitney Lisa-t vitte az iskolába, nekem az ebédlőben kikészítve a grapefruit, mellette a kávé, és az összes hirdetési újság, melyet szeretettel böngészek a reggeli ideje alatt. Általában ilyenkor van időm a tegnapi feljegyzéseket elkészíteni, miközben a nescafémat iszom.

Mivel napok óta csak ijesztget az idő, hogy esni fog, be van borulva, de itt ebben senki nem hisz, reggeli lazításként locsolok a kertben, mert itt-ott sárgul a fű, napközben borzasztóan éget a nap. Múltkor az uszodában Lajossal ugrattuk egymást, hogy mennyire le van sülve az arcunk, meg a karunk, ami az ing alól kilátszik, én azt mondtam, hogy ez olyan parasztszín, de Lajos előkelőbb választ adott. Ez olyan itt, mintha a saját golfklubunkban sültünk volna le, mivel ott sem lehet nekivetközni, és csak a karjuk és arcuk pirul le ilyen módon.

Ma megint Whitneyvel megyek vásárolni, és most láthattam, hogyan lehet a kocsiból ki sem szállva, bankautomatából pénzt felvenni. Lisa kért valami festéket, és ezt keresi-vásárolja meg az anyja.

Este amikor a teraszon beszélgettünk, Lajos szólt, hogy gyorsan a fényképezőgépet, az oposszumunk újra megjelent. Beszaladtam a szobámba, gyorsan feltettem a vakut a gépre. Lajos kinevetett, hogy ez nem egy ijedős és sietős állat. Ezt meg is mutatta, mert mikor nem látszott jól a fényképezőgép lencséje előtt, a kerítés tetején a bokor ágai takarták, egy söprűvel terelgette arrébb, az oposszum türelmesen megvárta, hogy több képet is készítsék róla. (Az oposszum az egyetlen amerikai erszényes, kb. macskanagyságú, hosszú farokkal, kinézete, mint egy nagyra nőtt patkány.)

Kilencedik INTERNET levél

Kirándulás Carlsbadba, a tengerpartra. – irány a San Diego-i Zoo, az állatkert.

Hát elérkezett a május. Lajossal végre újból sétálhattam, jól van, ma a kocsit viszik ismét a szervizbe, elég sok macera van vele. Valahol csöpög az olaj, és a szervizben valami fluoreszkáló anyagot töltöttek bele, hogy így nézzék meg a csöpögés helyét. Ebédre mákos és diós tészta volt, a mákост itt sem szeretik, majd telefonáltak a szervizből, hogy kész a kocsi. Whitney elvitt minket oda, majd hazahoztuk a Suzukit. Este Liszaval és Lajossal sétáltunk, elmentünk Lisa régi iskolájába, hiába honvágya van az általános iskola iránt. Mikor visszajöttünk, nem volt nekünk elég a séta, úgyhogy a szokásos nagykört is megtettük. Este a kedvenc **DIS (Discovery Channel)**, majd egy kicsi, 1-2 óra **Internet** böngészés.

Szombat, május 3. Reggel korán felkelek, majd megreggelizek, Whitney-n kívül mindenki alszik még. Ilyenkor szoktam a feljegyzéseket megírni, majd reggelizem, és kiolvasom az újságokat, melyet egy motoros szokott reggel egy nylonzacskóba becsomagolva, a garázs elé dobni. Kérdezem Whitney-t, hogy hova megyünk – a **Price Klubba**, de nem oda lesz a menet, hanem a **Wal-Markt**-ba. Itt elég régen voltunk, ez is egy mindent áruló szupermarket.

Este látogatóink érkeznek, a már ismert házaspár John és Cindy. Lajos a szakács és estére remekel, kirántott hús és palacsinta a menü. Nagy sikert aratott vele, ez a házaspár Lajoséknak nagyon régi ismerősük, és rendszeresen összejárnak.

1997 május 4. Vasárnap. Délelőtt Lajossal egy-két üzletet végigjárunk, mert vasárnap mindig árleszállítás van, és ekkor érdemes vásárolni. Délután Lisa javaslatára mindannyian lerándulunk Carlsbadba, a tengerpartra. Viszem a fényképezőgépet, és mivel erősen tűz a nap, az SD feliratos, fehér-kék sapkámot is. A napszemüveg állandó tartozékom, nekem nagyon erős, és fényes itt a nap. Este a szokásos természetfilm, majd Lajossal késő estig beszélgetünk mindenféléről.

Hétfő május 5. Ma későn kezdődik a nap, Lisa is csak 10 órára megy iskolába. Lajossal megint szakácskodunk, csirkepaprikás lesz galuskával.

Megbeszéljük, hogy másnap viszont délelőtt kirándulunk, a híres **San Diego-i Zoo**-ba – állatkertbe – megyünk. Vásároltam még három tekercs filmet, mert az otthonról hozott már régen elfogyott, elhasználtam már hét tekercs filmet, melyből próbaképpen elő is hivatam négy tekercset. Úgy láttam, hogy az otthonról hozott Sooters filmek nem a legjobban sikerültek, ezért a többi inkább majd otthon hívatom elő. Azért kiszámítottam, hogy itt kb. fél áron készítik el a képeket, de hát itt állandóan valamilyen akció van, csak ki kell várni.

Kedd május 6. Mivel Whitney szülei visszaérkeztek Caribi tengeri útjukról, ő úgy dönt, hogy nem jön velünk, így Lajossal kettesben indulunk el a Zoo-ba. Reggel 9-kor nyit, nem sokkal utána ott is vagyunk, Lajosnak ingyenes belépője, és látogatójegye is van, így nem kell belépőjegyet fizetnünk. Vittem a fényképezőgépet, Lajos a videót, így sok mindent megörökítettünk. Az állatkert természetesen sokkal kisebb területen fekszik, mint a Wild Animal Park, és itt inkább ketreces kifutóban vannak az állatok, de így mindjárt testközelben is. A kezdet egy esőerdő volt, forrósággal és párassággal, majd a terrárium következett, ahol különféle kígyók lustálkodtak, majd egy folyótorkolatot láttunk oldalról, a medence egyik fala üvegből volt. Itt nemcsak állatkert van, hanem egyben botanikus kert is, a helynek megfelelően megépítve, párasítva. A meleg mindenhol rendelkezésre állt, azt nem kellett „megrendezni”. A dzsungelben az első élőlény, egy halászó macska, mini kis párdúc képében.

Mellette két hatalmas tapír úszkált, ez az állat a disznó, és az elefánt keveréke, félhosszú ormánnyal. Majd a kinti ketrecben a fehér tigris, mellette persze – elkerítve – a csíkos lábú okapi, és a „hippo” következett. A vízilovak egy hatalmas medencében lebegtek, és az egyik oldala üveg volt, odaállhattunk melléjük, és közelről csodálhattuk őket. Ugyanígy jártunk a jegesmedvékkel is, ott hancúroztak, pacskoltak az üveg másik oldalán. A hatalmas medencében saját örömeikre úszóbemutatót tartottak a fókák a nézőknek, hátton úsztak, oldalt, az uszonyt magasan kitartva a vízből, mintha cápa lenne, vagy csak egy bukfencet mutatva brillíroztak. A közönség hálája nem is maradt el, néhány centért lehetett kis halakat venni, és ezt dobálták be az úszóbajnokoknak. Egy kis elkerített csoda-rész volt a gyerekeknek, kis gidákat lehetett simogatni, jó néhányan éltek is a lehetőséggel. Egy különlegesség is volt, a már veszélyeztetett fajok között számon tartott **„Red River Hog”**, vagy más néven **„Western Bush Pig”** magyarul egyszerűen – bozót-disznó – néhány példánya. Megálltunk a mű-vízesés mellett, egy kicsit lehűlni, és lefilmeztük a potyázó vadkacsákat, melyek nem lakói az állatkertnek, de kihasználják az itt kapott élelmet, és nagyon jól érzik magukat az önkéntes rabságban.

Sivatagi antilopok következtek akik elbújtak az árnyékban, nagyon tűzött a nap, mi is sűrűn emelgettük a kezünkben vitt jéghideg vizesüveget. Majd tibeti jakok néztek minket, megcsodáltuk az orixot, annak hatalmas, nyársszerű szarvát. Pettyes dávid szarvasok ették a szénát, tudomást sem vettek rólunk, elsétáltunk a zsiráfok mellett, akik a nyakukat nyújtogatva csipegették a magas etetőből az odakészített takarmányt. Láttunkra a földi kutyák riadót fújtak, és eltűntek homokba ázott odújukban. Aztán helyi őslakosok következtek, a **„Mountain Big Horn”**-ok, a hegyi kecskék, akik itt, Californiában élnek a hegyek között. Az oroszlanokból nem sokat láttunk, mert a meleg elől ők is elbújtak, de a kíváncsiságuk csak előcsalogatta őket, megmutatták magukat. Hatalmas kert következett a látnivalók sorában és megcsodáltuk a messziről érkezett állatokat, a galapagoszi óriásteknősöket, és a sárkánygyíkokat. Természetesen a fáradt látogatók itt is motorizált körsétát tehettek, egy emeletes busz vitte körbe az idősebb nézelődőket, vagy lehetett még a függővasutat is választani. Mi ezeket most nem vettük igénybe, jól bírtuk a gyaloglást. Végül utoljára maradt a fő attrakció: a kínaiaktól vásároltak nemrégiben egy pár óriási pandát, ezeket tekintettük meg, míg bambuszebedjüket fogyasztották. Egy kis terrárium látogatás maradt a végére, a helyi, honos csörgőkígyókból, majd még megnéztünk egy rövid filmelőadást a tengeren végzett élővilágmentésről, három és félóra alatt mindent végigjártunk, és végül jól el is fáradtam.

A kocsink visszafelé ontja a hideget, így légkondicionálva elviselhető a hirtelen beköszöntött meleg, melynek csak kb. két hónap múlva kellene ilyennek lennie. Mivel korán visszaérkeztünk, a vacsoráig van még idő, a kis kazettáról átmásoljuk a videofilmet, még két félóra fér el rajta, ez egyébként a harmadik kétórás kazetta.

A dinner után a hölgyek javaslatára ismét irány a tengerpart. Jó idő van még, de a szokásos haragos hullámok, és hideg tengervíz, erőt veszek magamon, leveszem a cipőmet, és belegázolok a hűvös óceán vízébe, ha már ide jöttem a Csendes óceánt látni. Igen, ez nem Florida, ide csak a bátor szörfözők jönnek, Lajos szerint még a legmelegebb napokon sem sok a fürdőző, a hideg víz miatt.

1997 május 7. szerda. Reggel lecseréljük a Mitsubitsi kocsni motorolaját, mikor Lajos valami olajfolyást észlel a baloldali első keréknél. Leszedjük, és látjuk, hogy az elsőkerék-hajtás gumiharangjánál szét van kenődve a zsírozás, nincs mit tenni, ebből ismét javítás lesz. Pedig hosszabb útra akartunk indulni, hát ebből semmi sem lesz. Azt terveztük, hogy felmegyünk egész északkeletre a nevadai sivatagba, és visszafelé Las Vegast is útba ejtjük. Sajnos egy pár

napos késés lesz, pedig már nagyon fogy az idő, a jövő hét szombatján, 17-én már indulok vissza Magyarországra.

Jövő hét szerdájára tervezzük egyébként az utolsó látványosság, a **SEA WORLD** megtekintését.

Holnapra bejelentettük a szervizbe a kocsit, és minden ettől függ, mikor lesz kész a javítás, lehet hogy szombaton azért nekivágunk Nevedának. Sajnos beigazolódott a közmondás, ha két kocsid van, kétszeres a gondod.

Estére meglepetés ér, egy közeli étterembe megyünk a dinnert elkölteni, neve **Claim Jumper**. Ez egy családi étterem, a fiatal pincérlányok fantasztikusan közvetlenek, itt mindenki nyugodtan zajonghat, ez is hozzátartozik a légkörhöz.

Mellettünk egy kétgyermekes család ült, más barátaikkal, és az egyik gyereknek ünnepelték a születésnapját. Az összes pincér, felszolgáló odajött, és hangos szóval, énekkel, tapsolással köszöntötték az ünnepeltet. Szó ami szó, elég különleges, nem megszokott volt.

Először itt is felszolgáltak salátát, majd egy helyi specialitást, a helyben sült cipót, mely ingyen jár. Már tanultam a az előző esetből, és nem eszem meg előre a salátát, hanem megvárom vele a főfogást.

Ez fel is tűnt a sasszemű kis felszolgálólánynak, kérdezte is, hogy talán nem ízlik, szívesen hozna nekem valami mást. Persze tőlem hiába kérdezte, a kérdésnek csak az elejét értettem, olyan gyorsan beszélt, de Lajos megnyugtatta, hogy az „európai vendégem, egyszerre akarja majd a hússal fogyasztani a salátát, nincs annak semmi baja”.

Itt is steakot rendeltünk, egy itteni különlegességet – **New York-i cowboy steak** – nevet viselőt. Ez hasonló a már említett prime rib-hez, de ez a marha más részéből készül, ez inkább angolos rostonsült módi. Itt is akkora tálon és akkorát kapunk, hogy alig tudom megenni.

A számla számítógépen készült, Lajos, mint egy amerikai úr természetesen **American Express** kártyával fizetett. A felszolgáló a bejárat-kijáratig kísért minket, invitált, hogy újra látogassuk meg az éttermet, majd egy kis tálcán még cukorkát kínált nekünk, amely oldja a teli has gyötrelmeit.

Tizedik INTERNET levél

Whitney szüleivel vacsorázunk. – Colorado folyó hatalmas gátja, a Hoover Dam. – Születésnap ajándék, látogatás Las Vegasban.

1997 május 8. csütörtök. Reggel elvisszük a Mitsubitsit javítani, mert így az olajfolyás miatt nem tudunk nekivágni a nevadai útnak. Két óra alatt kész, addig a közeli **K Markt**-ba megyünk csellengeni egy kicsit. Holnap este Whithney szülei meghívtak vacsorára, úgyhogy akkor itthon kell lennünk, és csak szombaton, vagy vasárnap vehetjük az irányt a nevadai sivatag felé.

Este először Whithney szüleinek lakására mentünk, mely egy bérlemény, több szobával, pazarul berendezve. Itt először elbeszélgettünk, s mivel Whitney mamája lassan és érthetően beszélt, elég jól megértettem, ő is, Whitney is csodálkozott rajta. Majd a férj – Ken meghívott egy drinkre, mely egy kis vodka volt sok jéggel, majd mivel „*more drink*” – még egyet – kérdésre igennel feleltem, újabb adagot kaptam (persze ő is töltött magának), és egy kicsit rózsás lett a hangulatom. Persze rögtön Whitney szemrehányó tekintét éreztem, majd a vacsorázó helyre mentünk mindannyian. Neve **The Old Spaghetti Factory** – Régi Spagetti Üzem –. Ez egy igazi olasz étterem volt, ők idejárnak mindennap ebédelni. Finom olasz különlegességet, húsgombócok makarónit választottam, az adag olyan sok volt, hogy az újabb vodka ellenére sem tudtam megenni. Este aztán újabb nagykörös – 1 óras – sétára mentem Lajossal, hogy egy kicsit kiszellőztessem a fejem.

Szombat, a bevásárlás napja. Whithney-t kérdeztem, hogy hová megyünk, úgy néz ki a szokásos **Price Club** lesz, ahol csak tagsági kártyával lehet bemenni. Hát nem ez lett ma a nyerő, hanem a régi ismerőseim boltja, a **Mayor Market** lett a látogatás színhelye. A régi ismerős alatt azt értem, hogy itt vannak egy nagy üvegmedencében, persze külön-külön a nagy rák (*crab*), a langusza (*homár*) és a vörös garnélarák, a *scrimp*.

Mikor a szokásos vásárlással végeztünk, jól megraktuk a Suzuki hátulját, Lajos érdeklődött, hogy nincs-e kedvem valahova elmenni, nem láttam valami jó kis árleszállítást valahol a reggeli újságokban. Ebből nincs is hiány, főleg hétvégeken van mindig valami csalogató az újságokban, és javasoltam, hogy éppen oda a Price Clubba menjünk, ahol nem voltunk reggel.

Emlékeztem, hogy ott az üzlet első részében nagyon sok számítógépes szoftver láttam, és kíváncsi voltam, hogy nincs-e valami ömlesztett shareware válogatás. Most utoljára sikerült tizedáron találni valamit, egy hét CD-ből való válogatást, mely tartalmaz DOS, Windows 3.1 és Win95 programokat is.

Este némi ünnepség lesz, anyák napja van Amerikában. Este mindannyian felkerekedünk és elautózunk La Jollába, megnézzük a tengerpartot, ahol valóságos piknikhangulat fogad, a part hosszában a sötétséget mindenütt tüzek lángja oldja, ócska trepnikeket égetnek el, ezzel világítanak és melegednek mellette. Szó ami szó, elég hűvös szél fúj az óceánról, a szokásos goromba hullámok csapkodnak, dübörögnek. Később felmegyünk a városka fő utcájába, ami igazi kis váci utca, világító kirakatok, bárók, este is nyitva tartó galériák, üzletek sokasága vár. Mindenütt ráérő, lengén öltözött hölgyek, akik mintha valakire várnának, Lajos heccel is, hogy nem akarom az egyik lengén öltözöttnek jacky-met kölcsönadni.

Később hazafelé vesszük az irányt, mert holnap kora reggel tervezzük Lajossal a nagy utat, cél a nevadai sivatag, és a Colorado folyó nagy gátja, a **Hoover Dam**, majd visszafelé **Las Vegas**.

1997 május 11. Nagy nap ez, mert **53 éves** vagyok. Lajos születésnapjára ajándéknak szánja ezt az utat, mert az estét Las Vegasban töltjük. Melyik magyar nem ábrándozott volna erről, kipróbálni szerencsáját, az álmok, és szerencsejátékok városában. Reggel 7 órakor indulunk, és legalább ötórás száguldás áll előttünk a szupersztrádán. Nagy része a nevadai sivatagban vezet, mindkét oldalon lakatlan sivatag, csak az út vezet valahová előre. Elővesszük a nagy hűtőládát, megrakjuk félig jégkockával, teletesszük kis, félliteres üvegekkel, és háromszori étkezésre való szendvicseket, gyümölcsöt csomagolunk.

Előkészítjük a videokamerát, dupla filmet viszünk, dupla akkumulátorral, mert ez filmezés lesz a fő attrakciónk. Én Lajos kölcsön Nikonját ápolgatom, én készítem majd a képeket. A kocsinak is teszünk be hűtővizet, motorolajat, az útra komolyan készültünk, mert ha valami probléma van, csak magunkra számíthatunk. Kiszámítottam, hogy nem lesz sétatagolopp, mert 1200 kilométert kell megtennünk, reggel és este is 5 órás száguldozással.

Először ugyan túlszaladunk Las Vegason, mert a világhíres **Hoover Dam**-ot (Hoover Gát) nézzük meg, ez a gát zárja le a Colorado folyót, és láthattuk a **Grand Canyon** legmélyebb folyómedrét. Lajos évekkal ezelőtt járt itt, azóta autópálya is épült, a város már a sztrádáig terjeszkedett, hatalmas építkezés, fejlődés történt.

A gátat 1931-ban kezdték építeni, magassága 380 méter, szélessége 201 méter, az akkori amerikai elnökről van elnevezve. Régóta tervezték már azt, hogy felfogják a Colorado folyó vizét, mert itt a sivatagban a víz valóságos kincs. Mikor tavasszal megtörténik a hegyekben a hóolvadás, a víz néhány nap alatt lezúdul, és utána jóformán kiszárad a folyó. Ezt szerették volna a gáttal szabályozni, hogy csak annyi vizet vesznek ki, amennyi szükséges, és egész évre így el lehetett osztani. Las Vegas is az innen vett víznek köszönheti létét.

Aztán megfogant az ötlet, mikor eljött a későbbi modern kor, hogy hasznosítsák is a víz erejét, forgassanak vele vízturbinákat, termeljenek áramot. Az egész építmény állami beruházásként készült, nem volt olyan tőkeerős amerikai cég, aki finanszírozni tudta volna. Szédítő volt a gát tetején lévő útról a mélybe nézni. Hatalmas tábla kék felirattal „**Welcome to Arizona Grand Canyon State**”. Az országút a gát tetején vezet végig, hatalmas forgalom van, autók kamionok száguldanak. Az időjárás itt a megszokott képét mutatja 30-35 fok meleg, nagyon száraz levegő. Látszanak a Colorado folyó felduzzasztott tavában a kis tornyok, ezek alatt vannak a vízlevezető csövek a turbinákhoz. Az államhatár Arizona és Nevada között a Colorado folyó közepén van. Érdekes volt, hogy mindkét oldalon volt egy-egy óra kitéve, amely mutatta az időt, 1 óra volt az eltérés, mert Arizona nem tért át a nyári időszámításra. Körben megyünk tovább a gáton, innen nem is látszik, hogy hol van a másik oldalon a folyó szintje, hiába nagyon magasak vagyunk. Először csak a hatalmas vastraverzek látszanak, melyek a magasfeszültségű vezetékeket tartják, elég csúnya, zűrzavaros hatást keltenek, de hát ez itt nem természetvédelmi terület, hanem egy erőmű. Kijebb érve a gát szélén, látszik lent a víz, amely kb. 5 kilométert folyik le csak, mert lejjebb egy újabb gát van. Mindig csak annyi turbinát kapcsolnak be, amennyi vizet le kell engedni a felhasználóknak. Fentről letekintve látszanak az előző látogatócsoport tagjai, mint megannyi hangya, mi tőlük 380 méternyire vagyunk. Lent örvénylik a víz, ahogy a turbinákat elhagyták. A másik – magas – oldalon motorcsónakok, jetsky-k száguldoznak, élvezik a csendes, hullámvásznélküli vízfelszínt.

Mindenfelé lengén öltözött látogatók vannak, nagyon meleg van itt fent. A gáton körbetekintve elég barátságtalan a vidék, mindenfelé komor, fekete sziklák, azokon a növényzetnek semmi nyoma sincs.

Persze amerikai módra egy kis bemutató keretében ismerkedhettünk meg a gáttal, annak építési körülményeivel, körbevezetés jár néhány dollárért.

Lementünk a *Visitor Center*-be, a falon mindenfelé régi fényképek a „hőskorból”, mutatják azt heroikus munkát, hogyan is épült az évszázad egyik remekműve. A gátnak különböző építési fázisait látjuk, először csak a jobboldala, majd a baloldala készült el. Először azt a kiállítást néztük meg, mely a kezdeteket mutatta, régi fényképek felhasználásával, és a történelemből emlékszünk arra, hogy pont ekkor volt a nagy világgazdasági válság. Nem volt munkalehetőség, nagyon sok bank és vállalkozás tönkrement, itt is csak azzal tudták toborozni a munkásokat, hogy ugyan minimális bért fizetnek, de idehozhatják családjukat, és szállást és étkezést tudtak nekik biztosítani. Mivel a gát a Nevada állam szélén, teljesen lakatlan területen van, mindent itt a helyben kellett elkészíteni, itt építettek cementgyárat, betonvasgyárat, hisz sem utak, sem egyéb létesítmények sem voltak.

Itt a csarnokban jó hűvös van, még várakoznunk kell, míg elindul a következő csoport. Először liftbe szálltunk, majd egy sötét alagúton megyünk keresztül, a gépteremmel vagyunk egy szintben, felülről tekintünk le a hatalmas vízturbinákra, látszanak a felső jelzőlámpák, mutatva azt, hogy a kilenc turbinából jelenleg csak hat üzemel, a víz úgy látszik fogyóban van. Hallgatjuk a vezetőnk által elmondottakat, persze én nem sokat értek belőle, de a látnivalók mindenért kárpótolnak. A középiskolában gépésznék tanultam, és a vízturbina is egyik megtanulnivalónk volt mindkettőnknek. Most lemegyünk még egy emeletet, és most közvetlenül mellettünk tornyosulnak a hatalmas turbinák, baloldalt egy kis vezérlő látszik, előtte a turbina egyik forgató-lapátja van kiállítva, szép, súlyos darab. Újra liftezünk, megint lefelé, és kijövünk a lenti részhez, éppen a bevezető 10 méter átmérőjű csövön állunk, amely a vizet vezeti a turbina lapátjaira. Most érünk ki az alsó részre, amit felülről néztünk, a betonszegélyre rátéve a kezemet, érezzük annak remegését. Vibrál az egész környék. Most alulról és oldalról látjuk a turbinák betoncsarnokát, amely maga is tíz emelet magas.

Végül lementünk a gát alá, felettünk tornyosult a hatalmas gát, egy egész városra való beton feszült a fejük felett. Kérdeztem is Lajostól, mi lenne, ha most ide betörne a víz, hova repítene bennünket, Lajos szerint nem lenne időnk ezt megtudni, a víz ereje réges-rég palacsintát csinált volna belőlünk. Megfordulva látszik a hatalmas Grand Canyon, ami nem más mint a folyómeder 300 méter magas partokkal, ezt a víz vájta a sziklába évmilliók alatt.

Mikor végeztünk a látogatással, beszálltunk a liftbe, a kísérőnk megszámolt minket, nehogy valaki lenn maradjon, bizonyára már voltak rossz tapasztalataik. Újra fenn vagyunk, még egyszer körülnézünk, a komor fekete sziklákat, az ember örök ellenfelét, a nagy Hoover Dam felirat hirdeti az ember győzelmét a természet felett.

Dudálás hallatszik és látjuk, hogy a Colorado taván éppen egy régi, lapátkerekű gőzhajó indul a túlsó partra, a szerencsés turistákkal.

A bejáratnál egy emlékmű áll, két angyal, hatalmas szárnyakkal, mely az itt szerencsétlenül járt, meghalt munkásoknak állít örök emléket.

Mikor a látogatással végeztünk, visszafordulunk, és irányt vettünk Las Vegas felé. Az út kétoldalt a sziklába van vájva, mintha egy szakadékban mennénk. Borzasztó kellemetlen vidék, sziklák és sziklák mindenütt, a növényzetnek semmi nyoma, ez is egy kösivatag. Az út mellett megjelennek az első cifra házak, hatalmas feliratokkal, színesen kidekorálva, kinek juthatott eszébe, hogy ide egy várost lehet építeni?

Minden épület földszintes, nincs szükség itt magasba építeni. Hely az aztán van bőven. Az útszegélyen megjelennek az első pálmafák, mindenfelé üzletek, elhaladunk az első szálloda mellett, hatalmas betűkkel a bejárat felett „**CASINO**” van kiírva. És most beérkeztünk Las Vegasba. Megyünk előre a főutcán, három sáv, közepén elválasztó pálmafásor, a túloldalt szintén három sáv. Először egy hatalmas torony látszik, tetején antennákkal. Kétoldalt most már mindenhol pálmafák, az első felirat „**Aztek Inn Casino**”. Ez egy szálloda saját

kaszinójával. A parkoláshoz sikerült találnunk a „**Circus**” szálloda mellett egy ingyenes parkolóhelyet, ami nagy szó itt, mert mindenért fizetni kell. Mindent a kocsiban hagyunk, Lajos még az izzadt ingét is kicseréli, csak a fényképezőgépet, meg a videó-felvevőt visszük, mert egy 3-4 órás séta áll előttünk. Délután 4 óra körül járt az idő, azért is nem siettünk, mert mindenképpen meg akartuk várni az estét, mert igazán ekkor impozáns, fantasztikus, a fényárban úszó vegasi éjszaka. Innen azonnal látszik a **McDonalds** kettős kupolája, ez mindenütt van, ahova csak megyünk, mögötte a „**Riviera**” nevű mulató. Elhaladunk egy hatalmas, csupa-üveg épület mellett, ez a „**Bank of Amerika**”. Szemben a „**Silver City Casino**”, és a híres „**Stardust**” (csillagpor) szálloda. A felirat egy forgó, neonsodára van felrakva, minden fordulaton más színű. Itt a sivatagban mindenütt szökőkutat látni, víz ömlik mindenhol. Ez is a Colorado folyónak köszönhető. Megállunk az Ezüstváros Kaszinója előtt, nagy „**Welcome, etrance**” felirat fogad. Némi bámészkodás után sétálunk tovább, velünk szemben mindenféle széplányok jönnek, várják, hogy megszólítsuk őket.

Beérkezünk egy nagy „S” betűt formázó vastraverz alá, szélein kis fuvókák, amelyek elporlasztott vizet permeteznek a levegőbe. Ezzel enyhítik a környék levegőjét, egy ideig ott maradunk alatta. Jól lehűtött minket, de sokat nem ért, mert mikor kimentünk alóla, újból megcsapott a hőség. A sarkon egy érdekes épület terpeszkedik, mintha egy hajó lenne, kerek kajütblakokkal, még kiálló hajófara-tatja is van. A távolban hatalmas szoborkép, egy kalóz csontvázas koponyája, a koponya felett körben felirat „**Treasure Island**”, azaz kincses sziget. Mindkét oldalon szépen karbantartott pálmafák, különböző trópusi növények pompáznak, a sorban a „Frontier” szálloda következik. Mellette a „**Desert Inn**” sivatagi szálloda villogtatja neonfényeit, a bejárat oldala tárva-nyitva, a bejárat küszöb előtt erős, hideg légáramlat biztosítja, hogy a kinti meleg nem tudjon bemenni a nagytermébe.

Közben mellénk sodródik egy férfi, és két füzetecskét ad át nekünk, az egyik „**After Dark**” – sötétség után –, a másik „**Fantastic fantasies**” – fantasztikus fantáziák – nevet viseli, nem más mint a Las Vegasban kapható széplányok fotói és telefonszámai. Sajnos (!) az idő rövidege miatt nem vehettük igénybe szolgáltatásukat. Pedig a hölgyeket lehetett bérelni 24 órára, vagy egy hétre is.

Az úton továbbhaladva egy hatalmas, többárbócos vitorlášhajót látunk, hogy került ez ide? Most értünk ugyanis a kincses szigethez. Először azt hittem, hogy ez a hajó is valami kiállított érdekesség, de ennél sokkal több is történt. Később kiderült, hogy egy színházi előadást látunk szabadtéren, akarom mondani szabadvízen. Ez a hajó, amit megpillantottunk, őfelsége hadihajója volt, a **Hms. Britannia**. A fedélzeten lévőek még csak készültek a fellépésre, korabeli ruhákat vettek fel, egyszer csak megindultak a vízen, akkor láttuk, hogy a szemben lévő oldalon áll egy másik kétárbócos, ez volt a kalózhajó. Az angol hadihajó elindult, és a nézők nagy meglepetésére nemcsak szópárbaj folyt, hanem megszólaltak az ágyúk is. Nagyon jól megoldották a technikai trükköt, balról lőttek, jobbra pedig becsapódott az ágyúgolyó, szenzációs hanghatásokkal. A hajó mozgását kitűnően megcsinálták, csörlővel húzták a víz alatt, de teljesen úgy tetszett, mintha a hajó maga haladt volna. A háború aztán úgy végződött, hogy látszólag győztek az angol fregattosok, mert a kalózok mind egy szálig elpusztultak, de a sebesült kalózvezér egy torpedóval elsüllyesztette a győzelmet ünneplő angol katonák hajóját. A hajó tényleg megdőlt, mintha a léken víz ment volna bele!

A nézők tapsolnak és véget ér a látványosság, mikor visszafelé jöttünk, kb. 3 óra múlva, akkor ismételték, folyt újra a harc.

A főúton továbbmenve elérjük a Mirage Hotelt, oldalán nagyon szépen parkosítva, zöldell a növényzet, a járdákon hömpölyög a tömeg, a három sávon torlódnak a kocsik. Mindenféle mű-vízesések, itt aztán pazarolják a vizet. A szálloda előtt megyünk, de ez nem egy épület,

előtte lévő rész legalább egy kilométer hosszú, és végig egy vízesések, szökőkutak vannak, melyek egy hatalmas tóba torkollanak. Meg is álltunk mellette, jó hűvös volt, talán ez is volt a célja. Egy hatalmas szoborcsoport, **Siegfried és Roy**, a világhíres illuzionisták, akiknek fő attrakciójuk, hogy egy tigrist szép lányokra változtatnak. Már legalább 15 éve szerepelnek ezzel a műsorral, és még mindig sikerük van vele. Mint megtudtuk, **Tom Jones** is visszatért hosszabb szünet után és újból itt énekel, a látogatók többsége nyugdíjas, és valószínű, hogy nosztalgiáznak.

Mikor este itt visszatértünk volt még egy külön show, tűzhányókitörést mutattak, mindenféle robbanások, földrengést mímelték, majd az újra megjelenő vízeséssel el is oltották a tüzeket.

Az újabb látványosságok nem vártak soká magukra, szemben egy igazi Walt Disney váracska jelent meg, az **Excalibur**. A toronyban még a rossz varázsló is ott állt, a söprűjét rázva. Az út szélén egy sivatagi lilium, olyan, mint egy hosszú dárda, fent meg sok-sok fehér, harangalakú virág. Szemben a „**Casino Royale**”, most egy római kori szobrot látni, harci szekeret húz három paripa, mintha Rómában lennénk, római oszlopok tetejükön szárnyas angyalok harsonával, és még más szobrok következnek, melyek az igazi szobrok másai. Egy oszlopot meg is tapogattam, de tényleg márványból volt. Előttünk a Harrash Szálloda, fent egy hatalmas gömb forog egy 25 méter magas oszlop tetején „**Hollywood Planet**” felirattal. Most a „**Cesar Palace**” előtt visz utunk, majd egy hatalmas felirat díszleg, mely itt nagyon fontos „**free parking**”.

Szemben az „**Oasis Casino**”. Itt bőven van a máshol nagyon hiányzó vízből, újabb szökőkút csobog. Kétoldalt fekete ciprusok, egy újabb Via Venetón álló lovasszobor, Vespasianus császár.

Elérkeztünk Las Vegas egyik nevezetességéhez, ugyanis itt mindenféle papírok benyújtása nélkül lehet házasságot kötni, egy ifjú japán pár éppen fényképeszkedik, ők is e várost választották házasságkötésre. Szemben egy épület terpeszkedik, a kapuoszlop egy hatalmas coca-colas üveg, fantasztikusan néz ki, belseje halvány kékkel van megvilágítva. Az **MGM** épülete látszik, oldalán egy hatalmas oroszlán van. Most értünk a **Monte Carlo mulató** elé, mely hasonmása az igazinak. Nem is tudtunk a csábításnak ellenállni, itt azért kipróbáltuk szerencsénket. A Monte Carlo Casinóban a félkarú rablónál próbálkoztunk, egy marék 10 centest beváltottunk 8 darab 25 centesre, és ezzel indult a szerencsevadászat. A Lajos először többet nyert, mint én, de aztán az egyik húzásnál csak úgy dőlt az aprópénz, három 7-es sikerült összehoznom, és 100 darab 25 centest nyertem. Csak úgy csengett-bongott-villogott a gép, jelezve a nyerést a körülöttünk levőknek is. Beleraktam az ott lévő műanyag pohárba, lehetett vagy két kiló, benne az előző nyereménnyel több, mint 30 dollár lehetett. Mondtam ugyan Lajosnak, hogy hagyjuk abba, mert ez csak egyszer szokott előfordulni, de Lajos szerint ide a pénzt eljátszani jöttünk, és aztán tovább erőltettük a szerencsét, közben Lajos is nyert 5-10 dollárt. Hol nála fogyott el az apró, hol nálam, de mindig kisegítettük egymást, ha elfogyott a bedobnivaló. 1 órai játék után minket is elért a vég, bedobtam az utolsó 25 centest, és 2 dollár elvesztése (ennyivel kezdtünk), a nikkelpénztől fekete (!) tenyerünket megmosva, emelt fővel távoztunk.

Itt a Casinóban vacsoráztunk, egy büfét váltottunk ki 4 dollárért, végigettük a menüt, mindenféle húsokat, csirkét, salátát, gyümölcsöket, többször is fordultunk, és egy kicsit kipihentük magunkat a sok mászkálás után. A kávésbögrémet elhoztam emlékebe, fekete alapon arany betűkkel van rajta a felirat „**Monte Carlo Casino, Las Vegas**”. (Azt már csak itthon vettem észre, hogy a bögre alján kis felirat-készült Hong-Kong-ban-). Az italt egy színesbőrű pincér hozta, ő is többször fordult, és valószínű, hogy boldoggá tettük, mert

borraivalót hagyunk számára az asztalon. Ebből azt is megértette, hogy nem voltunk amerikaiak, mert azok nem szoktak borraivalót adni !

Kifelé menet még kerestünk olyan **blackjacket**, mely tízcentesekkel működött, és az összes aprót feláldoztuk még fortunának.

A játék után még folytattuk utunkat, elérkeztünk az egyiptomi piramishoz, a **Luxor** szálloda alakja egy piramist formál, csak oldalfalai nem kőlapokból állnak, hanem üveglapokkal vannak fedve. Előtte a hatalmas szfinx fekszik, teste alatt vezet el a kétszer-kétsávos út. A szálloda parkoló felé eső részén hatalmas obelisz, amelyen mindenféle egyiptomi felirat, hieroglifa látható. Ez is a kairói múzeumnak egy része, az eredeti tökéletes utánzata. Égbe szökik a híres Luxori tű, oldalán kivilágított **LUXOR** felirat. Erről másolták különben a nem kevésbé híres washingtoni tű-emlékművet. A „luxori” tű akkora, hogy alatta vezet el az út, az alján kiszélesedik, és mindenféle egyiptomi hieroglifa látható rajta. Lehet, hogy még sumér feliratok is vannak rajta, (és ha még nem tudjátok, a sumérok voltak a magyarok ősei)

Kezd besötétedni, mindenhol kigyúlnak a fények. Most értünk el az utunk végére, és innen visszafordulunk.

Megkerestük kocsinkat a „Circus” szálloda mellett, ott egy kis malőr ért, mert a főkaput, amely a parkoló-udvarra vezetett – már biztonsági okok miatt – bezárták, és csak kerülő úton tudunk kocsinkhoz hozzájutni.

Majd 11 óra körül ismét nekivágtunk a hazafelé – San Diego – vezető útnak, forgalom éjjel nemigen volt, csak néha kellett a konvojban haladó nagy truckokat kerülgetni, hajnali fél négykor meg is érkeztünk. Szegény Whitney, ébren várt minket, mert több, mint 4 órát késtünk, már nem tudta, hogy mi lehet velünk.

Másnap délig aludtunk, a közmondás szerint is aki korán kel, egész nap fáradt lesz, a hétfői napot pihenéssel töltöttük. Átmásoltuk egy újabb szalagra a videó-felvételeket, elég jól sikerültek, érdekes lesz majd otthon azt levetíteni. A tengeri bemutató ideje még mindig kétséges, mert Lisa-t is szeretnénk elvinni, aki még mindig vizsgázik valamiből.

1997 május 13. kedd. Ma a kedvenc helyemre megyünk, van egy hasznáلتcikkekkel kereskedő üzletsor, ezt nézem utoljára át, múltkor is egy vadonatúj 30 dolláros válltáskát vettem 2 dollárért. Ide mindig érdemes eljönni, mert mindig akad valami.

Tizenegyedik INTERNET levél

Végre eljutunk a Sea Worldbe. – Hatalmas a Shamu, az orka. – Az utolsó napok.

1997 május 14 szerda. Végre nem várunk senki másra, Lisa még mindig vizsgázik, Whitney-t nem nagyon érdekli a Sea World, úgyhogy kettesben vágunk neki ennek is, Lajos videózik majd, én pedig fényképezek. Előkészítünk mindenféle kedvezményre jogosító kupont, bérletet, mert a régi tulajdonos eladta a vízi-cirkuszt, és az új meg szeretne meggazdagodni, mert a régi belépőhöz képest az új belépőnek már háromszoros a díja. Megérkezünk a Sea World bejáratához, jó hosszú sor van előttünk. Nem tudjuk mire vélni a dolgot, négy sávban állunk a bejáratához, mégsem haladunk előre. Aztán kiderül a dolog, már a parkoláshoz is jegyet kell fizetni, Lajos dohog, hogy múltkor ez még ingyenes volt.

Bent a kezünkben tartott térképet böngészve látjuk, hogy rögtön kezdődik a négyessel jelölt helyen a „**Bird-show**” – madár-bemutató. Három hatalmas papagáj repül el fölöttünk, lecsapnak a fejünk felé, és utána odaszállnak a műsorvezetőhöz. Megjelent a kötőrő madár, ügyesen odavágja a kiszemelt darabokat a földön lévő vaslemezhez, azon széttörik, és a madár falatozhat. Egy hatalmas uhu ijesztget minket, forgatja fejét és szemét, majd afrikai koronásdaruk repülnek be, hatalmas, nagyon szép, kecses madarak ezek, a kenyai zászló címermadara, ilyenrel találkoztunk a Wild Animal Parkban is. Egy kígyászszas lebeg be, majd ajándék-kígyót kap, melyet ott mindjárt széttép.

Átsétálunk a „**Penguin encounter**”-be, ahol a sarki éjszakába kerülünk, a Déli-sarkot utánozták le, ahol 10 hónapon át sarki éjszaka van. Mindenféle kis-nagy pingvin úszkál, jól érzik magukat, a fényviszonyok nem szokatlanok számukra, az igazi sarkon is ilyen lehet, mert a nap az év nagyobbik részében a létóhatár alatt van.

A következő csarnok a „**Shark encounter**”, ahol a sekély vízben cápák úszkálnak kar-nyújtásra. Senki nem meri a kezét azért odatenni, mindenki a párkányon kapaszkodik.

Szemetgyönyörködtetőek a cápák, talán ez a legáramvonalasabb hal, valami fenséges van benne, ahogy lustán úszik, lebeg, de ha kell, olyan mint a villám, és támad. Mellettük fenéklakó cápák vannak, úgy tesznek, mintha aludnának.

Hatalmas medence mellé érünk, a víz szintje öt méterrel van a fejünk felett, szájátva állunk mellette, mi is ott vagyunk a tengerfenéken, és bámuljuk a tenger élővilágát. Mindenféle hal úszkál, cápák egyedül, barracudák (nyílcuka) csoportosan, ráják egymás után, lustán legyeznek, lebegnek hatalmas szárny-uszonyukkal. Most értünk be az alagút folyosóba, körben mellettünk és a fejünk felett a víz, benépesülve az előbbi halakkal. A fejünk felett a tetőn fekszik is egy lusta cápa, éppen belelátni hatalmas, félig nyitott szájába, borzasztóan néz ki, az össze-vissza álló fogaival. Balról egy pörölycápa közeledik, furcsán néz ki, a két szeme a kalapács két végén van. Kékcápa viszi el a pálmát a legkarcsúbbak között, úszkálnak, és néznek minket. Kisebb halak közelednek, ezek bezzeg egy csomóban vannak, egyszerre fordulnak, változtatnak irányt.

A egyes számú medence lelátójánál, a palackorrú delfinek bemutatóján vagyunk, ahol rajtuk kívül sokkal nagyobb, két fekete, hordófejű, és a nagy attrakció, a foltos orkák vannak.

Először a kis, palackorrú delfinek következnek, hatalmas ugrásokat mutatnak, majd az egyik fekete körben úszva, farkával minden nézőt lefröcsköl az első sorokban. Gondolom, ott nem is bánják ezt nagyon, mert van vagy 35 fok a tűző napon, és egy kis zuhany senkinek nem árt. Persze mi Lajossal feljöttünk a legfelső sorba, idáig nem ér el a fröcskölés, innen tudunk jó felvételeket készíteni. Nagy nevetés, derűtség ott lent, az ázottakat látva.

Később egy férfitudomást „ment” ki a vízből, lábánál fogva végigtolja a vízen, majd kilöki a partra. Kifeszítettek fent egy kötelet, és azon ugornak át, először egyedül, majd hárman egyszerre a palackorrúak.

Az utolsó előtti napon meglátogatjuk Árpádot munkahelyén, mert kapott valami CD-t, és biztat, hogy nézzük meg. Érdekes képernyőmentők vannak rajta, de csak a Win95-höz jók, azt pedig már letöröltük a wincsiről. Visszafelé még benézünk abba a nagy számítógépes diszkontba, melyet nemrégiben nyitottak, veszek még egy doboz floppyt, mert a számítógépről még le akarok menteni mindenféle, internetről levett programokat. Este elmegyünk hozzájuk, visszaviszem neki a régebben kapott játéprogramokat, és könyveket, elbúcsúzom tőlük. Egyébként ők is jönnek a nyár folyamán Budapestre, valószínűleg találkozom majd velük.

1997 május 16. péntek, az utolsó napom Lajoséknál. Reggel a hölgyek szokás szerint eltűnnek, Whithney Lisa-t viszi iskolába, majd a saját dolga után néz, én Lajos biztatom, hogy van még néhány kósza dollárom, menjünk és költsük el valami apró ajándékra. Lajos a Suzukiba ül velem együtt, majd a közeli VONS-ba megyünk, és veszek némi csokoládét, cukorkát az unokámnak szánva. Visszaérkezve még egyszer bekapcsolom a számítógépet, lementem a megfelelő file-okat, majd elküldöm az utolsó internet leveletem.

Íme:

LOUIS MESAROS, 11.00 1997. 05. 08.

Letter from Nyitrai László

Return-Path: <MESZAROS@postoffice.worldnet.att.net.

Date: Fri, 16 May 1997 11:00:25 -0700

From: LOUIS MESAROS <MESZAROS@postoffice.worldnet.att.net>

To: csabany@bri. datanet.hu

CC: MESZAROS@postoffice.worldnet.att.net

Subject: Letter for Nyitrai Csaba

Kedves Mami es Csabi!

Az utolsó üzenetemet küldöm el Interneten, mert lassan véget ér a San Diego-i kaland, még egy nap és utazom vissza. Pontosan május 17-én, szombaton, indulok reggel hét órakor New York felé, egyszer még leszállok Phoenixben, de itt bennmaradhatok a gépben, mert ugyanez megy tovább, majd 3/4 négykor érkezem meg New York-ba, és 5 óra 45-kor megyek Budapest felé, és másnap, vasárnap 8 óra 50-kor leszek Ferihegyen. Persze nézzétek majd meg indulás előtt a Teletexen, vasárnap reggel, hogy nincs e változás, mert a Lajos is ezzel a géppel késett 2 órát.

Ha nem felejttem el, akkor – pénteken – budapesti idő szerint este 9 órakor telefonon jelentkezem majd.

Mindenkit csókolok, nagyon várom már a találkozást, és a visszaérkezést Apu.

Délután bepakolok a bőröndömbe, nem fér bele minden, de hoztam magammal egy válltáskát, és abba kerülnek az italos üvegek, ruhákba csavarva. A fényképezőgépem mellé kerülnek a vásárolt különféle értékesebb dolgok, ezeket nem adom ki a kezemből, remélem a vámnál sem fognak akadékoskodni, bár jóval túl vagyok a megengedett összegeknél.

Utolsó fejezet

Elindulok vissza Magyarországra, szombat reggel 7-kor indulok San Diego-ból, vasárnap 8.20-ra érkezek meg Budapestre, a repülőtársaságok (Delta-Malév) állták szavukat, különleges esemény nélkül hazaszállítottak.

1997 május 17. szombat. Reggel 5-kor ébredek, gyors zuhanyozás, már a többiek várnak engem, Whitney és Lisa is ki akartak kísérni a repülőtérre. Gyors reggeli és Lajos segítségével beteszem a Suzukiba bőröndömet, van vagy 30 kiló, alig tudom megemelni. Szerencsére két kerekén lehet húzni, így valahogy majd elboldogulok vele. Igyekszünk a repülőtérre, jó messze van tőlünk, be kell menni a belvárosba. A szokásos reggeli csúcs fogad minket az autópályán, pedig elég korán van még, de Lajos felvilágosít, hogy ezek nagy része Los Angelesbe megy dolgozni, majd az elágazásnál, ahol szétválik az 5-ös autópálya, megszabadulunk tőlük. Így is lesz, hamarosan beérünk a downtown-ba, és megkeressük a bevezető utat, amely az indulási oldalra visz.

Leparkolunk, majd nagy nehezen behúszom mázsás terhemet a várócsarnokba. Bejelentkezőnk a Delta irányítópultjánál, szerencsére senki nem törődik azzal, hogy a bőröndöm jóval a megengedett súly felett van, és a címkét rátéve az eltűnik a rakodók felé. Lajos kérdezi még, hogy van-e aprópénzem, mondom, hogy 1-2 dollárom van még, akkor elővesz egy ötdollárost, hogy legyen pénzem, ha a repülőgépen mégis akarok valami extrát inni. Fél hét van, megszólal hangosan beszélő, és beszállásra szólítja fel a New York-ba igyekvőket. Indulnom kell, sorban egymás nyakába borulunk, én mindenkinek – Lajosnak, Whitneynek, Liszának – megköszönöm még egyszer, hogy itt lehettem náluk, vendégül láttak engem.

Búcsúztam azzal, hogy nemsokára – július 11-én – újra találkozunk Budapesten.

Megkeresem helyemet, jól hátul van, a szárnyak felett, a három ülésen egyenlőre egyedül vagyok. A gép 7 órakor, a jelzett időben indul, fantasztikusan felgyorsít, és 45 fokos szögben megemelkedve pillanatok alatt eltűnünk a felhőkben, majd megcélozzuk a felkelő napot. 1 órai repülés után leszállunk Phoenix-ben, ahol ellátmányt és az utasok többségét vesszük fel. A külső ülésre érkezik egy úr, aki azonnal alvással kezdi az utat, mellettem nem ül senki. Még négy órai repülés áll előttünk, New York-i idő szerint 16.25-re leszünk a JFK-n.

Az órát most mindig előre kell állítani, először négy, majd öt órát. Kérdeztem útitársamat „*Do you do want sitting at window?*” (akar az ablak mellett ülni), de egy kurta „*No*” volt a válasz, elég barátságtalan volt, nem ezt szoktam meg Amerikában. Ezért félóránként, ha kellett, ha nem, mindig felállítottam (*excuse me, sir*), mert csak rajta keresztül tudtam kimenni, de nem vette magát észre.

Megszólalt a pilóta a hangszóróban, hogy „*five minutes for landing*” (öt perc a leszállásig), a gép erősen süllyedni kezdett, áttörve a felhőket, látszott a New York-i különlegesség, *a Long Island* (hosszú sziget), és előtte a kis szirten a Szabadságszobor. Aztán mintha a pilóta meghallotta volna a kívánságomat, mert a szárnytól nem láttam jól, eltakarta a látnivalók nagy részét, a gépet erősen bedöntötte, mert akkor kanyarodtunk a később feltűnő leszállópálya felé. A felhőkarcolók egészen kis épületeknek látszottak, de jól látszott a hatalmas park, mely elfoglalja a Long Island közepének nagy részét. Még egy perc és a megadott időben 16.20-kor leszálltunk a JFK-n.

Amikor befelé gurultunk a fogadócsarnokhoz, bámészkodtam, hogy nem látom-e az utunk folytatásához szükséges Malév gépet, de mindenhol csak Delta jelzésű gép volt a parkolóban. Láttam, hogy a 14-es kapuhoz gurulunk, és végig látszottak a számok, akkor rájöttem,

hogy a páros oldalon vagyunk, és az épületsor másik oldalán kell lennie a 11-esnek, ahonnan majd Budapest felé fog indulni a Malév gép.

Kiszállva a gépből megkerestem a Malév indító pultját, és megerősítettem a helyfoglalásomat, majd nézelődtem a kicsit, bekukkantottam az ott lévő shop-ba, bár alig múlt 17 óra, máris szólítottak minket a 17.25-ös induláshoz.

A gép közepén volt a helyem egy kettes ülésen, és szerencsém volt, az úton senki nem ült mellettem, sokkal szabadabban voltam így. Megkezdjük 8 és félórás utazásunkat Európa, Magyarország felé. Az út borzasztó hosszú, mert már ma is repültem idáig annyit, mint amennyi még előttem áll. Szerencsére hol zenét hallgatok, hol filmet nézek, vagy alszom, a szünetekben pedig eszem és iszom, és így valahogy eltelik az idő.

Az órát előre állítom a budapesti időre, így pontosan tudom, hogy mennyi idő is van még hátra, bár mikor véget ért a filmvetítés, a kivetítőn mindig mutatták, hogy hol is vagyunk, szép lassan átrepüljük az óceánt, majd Anglia darázsderekeit, Francia-Németországot, és már látszik a végső cél, Budapest.

8 óra. Megkerüljük alulról Budapestet, mivel a Ferihegy II-re igyekszünk, és hamarosan dobban alattunk a kerék, feldübörög a hajtómű, ahogyan fékez, a leszállópályán gurulunk már.

Betódulunk a várócsarnokba, a körülöttem lévő utasok nagy része azonnal cigarettára gyújt, a gépen tilos volt a dohányzás, elég sokáig nélkülözték, valóságos füstfelhő terjeng. Hamarosan megjelenik a bőröndöm, szerencsére itt nincs gond, mint az amerikai megérkezésnél. Nagy nehezen lecibálom a szállítószalagról (milyen fene nehéz) és körülnézek, hogy vámos ügyben hogyan is állunk. Hat helyen lehet beállni a vámoláshoz, és mindenhol ott is vannak. Nem sietem el a dolgot, megvárom, míg a többi utas odamegy és lefoglalja őket, és akkor a zöld folyosón elindulok a húzogatós bőröndömmel. Számításom bevált, és pillanatok alatt a folyosó végén vagyok és már nyílik is az automata ajtó, és kinn vagyok az érkezési csarnokban, ahol Izabella-nejem, Mónika-lányom, Attila-vejem, Csaba-fiam, Dórika-UNOKÁM és feleségem szülei várnak. Visszaérkeztem két hónap után, ***és érzem a régi közmondást, mindenhol jó, de legjobb otthon.***